

ÖZEL EGE LİSESİ

TIPKIBASIM

KÜLTÜR VE SANAT DERGİSİ
SAYI: 45

TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI BÖLÜMÜ
HAZİRAN 2023

İÇİNDEKİLER

ÖN SÖZ	1
AÇELYA APARTMANINDAKİ GİZEM	3
ORMANDAKİ TÜY	4
KUŞ SESLERİ	6
EŞYALARIN AĞZINDAN ÖYKÜLER	8
KÖTÜ GÜN DEFTERİ	9
BİR ADA VE ÜÇ ÇOCUK	11
O PARTİ	12
CARLOS	14
KALEM KUTUYUM VE BİR GÜNÜMÜ ANLATIYORUM	15
TÜY VE SAHİBİ	17
MİDYECİ MEMO	19
BİLİNMEYENE YOLCULUK	22
SIRADAN BİR GÜNÜN SONU	24
AKIL VE GÖNÜL BİRLİĞİ	25
BAŞLANGIÇLAR	27
PENCERE	29
FELAKET	30
KIŞ	32
MÜZİK VE YEŞEREN UMUTLAR	34
ATEŞTEN GÖMLEK ROMANI ÜZERİNE	37
BİR PAZAR SABAHI	38

İNTİBAH: SERGÜZEŞT-İ ALİ BEY	40
CİDDEN LÜKS BİR YAŞAM MI?	42
YARIM KALAN KİTAPLAR	44
YALNIZLIĞIN ÇAĞRISI	46
NOTALARIN BÜYÜSÜ	48
KİRALIK KONAK	50
YALNIZLIKTAN DOSTLUĞA	51
EYLÜL ROMANI ÜZERİNE	53
DÜŞÜNCELER VE MERDİVEN	55

ÖN SÖZ

Resimleyen: Atakan ÖZTÜRK 10/C

Yazmak, insanın var oluşunu anlamlandırabilmek adına önce kendi içerisine doğru çıktığı bir yolculuktur. Bu yolculukta düşünceler, duygular, hayaller, pişmanlıklar, umutlar yüklenir her limanda bir bir. Bazen tek bir kürekle yol alır minik bir tekne, bazense kocaman gemiler hızla ilerler bir sonraki hedefe.

Yolculuk her zaman devam eder. Deniz zaman zaman dingin zaman zaman dalgalı olsa da hep taşır tüm hayalleri geleceğe.

Yazıları ve resimleri ile sesimizi her sayıda daha umutlu, daha gür, daha etkili bir şekilde geleceğe taşıyan siz kıymetli öğrencilerimize teşekkür ediyoruz.

TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI BÖLÜMÜ

AÇELYA APARTMANINDAKİ GİZEM

Dün arkadaşım Mert ve Meryem ile parka gidiyorduk. Girişe geldiğimizde parkın tadilat nedeniyle yaz tatili boyunca kapalı olacağını öğrendik. Bu yaz sıcağında parkın hemen girişindeki Murat ağabeyin sattığı nefis dondurmalarından yine yiyemeyeceğimiz için üzgündük. Bir umut, 15 dakika girişte bekledik ama ne iyi ne de kötü bir gelişme olmadı. Eve dönerken Mert'in evinin önünde bir tüy bulduk. Bu tüy nereden geldi ki, diye sordu Meryem. Bu tüy hem kızıl hem de bir garipti, daha önce böyle bir tüy görmemiştim. Mert'in aklına süper bir fikir gelmişti. Mert, Açelya Apartmanı'nda oturuyordu. Bu apartman, kocaman bahçesi ve büyük ışıklı kamelyasından dolayı en çok tercih edilen apartmanlar arasındaydı. Biz kamelyada otururken Mert, hepimize bir dondurma getirdi. Fakat benim aklıma o tüy takılmıştı. Nasıl geldiğini ve hangi kuşun tüyü olduğunu çok merak ediyordum. Arkadaşlarıma fikirlerini sordum. Mert her zaman hayalperestti. Nasıl bir macera anlatacaktı acaba.

Mert: "Bence iyi bir atış uzmanı, hayatta olan son kızıl kuşu avlamaya çalışıyordur. Kuş ise uçarak ondan kaçmayı başarmış fakat uçarken onu gören farklı bir avcı onu vurmuştur ve o sırada kopan tüy süzüle süzüle buraya düşmüştür." Meryem de ben de hiç şaşımamıştık çünkü Mert'ten de tam olarak bu düşünce beklenirdi. Meryem de farklı değildi. Meryem; "Bence bir müze soyguncusu tüy müzelerinden birini soymuş, polislerden kaçarken de Anka kuşunun tüyünü buraya düşürmüştür" diye fikrini anlattı. Mert gülerek "Anka kuşu mu? O gerçek değil ki!" dedi. Buna sinirlenen Meryem ise "Sanki seninki çok normal de benim fikrimi eleştiriyorsun."

Resimleyen: Nehir KIR 9/A

dedi. İkisi hep böyleydi, her gün mutlaka kavga ederlerdi fakat akşam olmadan barışırlardı. "Benim fikrimi dinleyecek misiniz?" diye sordum nazikçe. Meryem sinirden patlamak üzereydi ve benim soruma kısık bir sesle "Hıh!" diyerek cevap vermeyle yetindi. "Tamam, o zaman başlıyorum." dedim. Aslında anlatacak bir fikrim yoktu ama sırf kavgayı kessinler diye araya girmiştım, bir şeyler saçmalamakla yetindim. Zaten ikisinin de beni dinleyecekleri yoktu. Ardından evlerimize dağıldık. Gece yatarken tüyü başucuma koymuştum. Sabah kalkar kalmaz gözüme ilişen tüyü iyice merak edip internetten araştırmaya karar verdim.

O da ne! Gözlerime inanamıyordum. Bilgisayarıma “kırmızı tüy” yazınca dün tarihli bir haberle karşılaşmıştım. Haberde şunlar yazıyordu: “Sasalı Hayvanat Bahçesi’ne getirilen kuşlar kaçtı! Soyları tükenmekte olan kral sinekkapan kuşlarının yaşam alanları Amazon’lardır. Bu muhteşem kuşların başlarındaki taç çiftleşme zamanları ve diğer hemcinsleriyle rekabetteyken açılmaktadır. Bu kuşların cinsiyetleri de başındaki tüylerden anlaşılır. Tüyler turuncu ve sarıysa dişi, kırmızıysa erkek demektir. Bu kuşlardan 4 tanesi Sasalı Hayvanat Bahçesi’nde yaşamak üzere İzmir’e getirilirken kaçmıştır. Gören veya duyan kişilerin ilgili yerlere bildirmeleri rica olunur.”

Haberi okuyunca şaşkına dönmüştüm. Meğer bizim onca tahminde bulunduğumuz tüyün sahibi kral sinekkapan kuşuymuş. Üstelik de erkek kral sinekkapan kuşunun tüyünü bulmuşuz. Heyecanla bu haberi ailemle paylaştım ve gerekli yerlere iletmeleri için ricada bulundum. Tabi ki bu haberi arkadaşlarımla da paylaşmak üzere hızla evden ayrıldım.

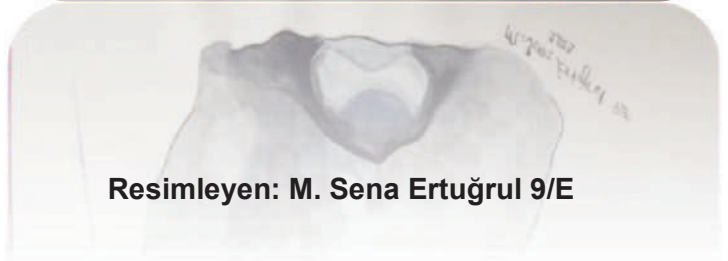
Deniz ATIŞ 5/A

ORMANDAKİ TÜY

Artık havalar yavaş yavaş soğumaya başlamıştı. Leylek Maya'nın da ailesi ile daha sıcak yerlere göç etme zamanları gelmişti. Biraz uçtuktan sonra yoruldu ve ailesiyle bir ağacın gölgesinin altında dinlenmeye başladılar.

Hava kararmadan tekrar uçmaya başlayacakları sırada Leylek Maya'nın kanadı bir ağaca takıldı ve bir tüyü koptu. Kopan tüy ağaca takılmıştı, Maya canı yanmasına rağmen ailesini gözden kaçırmamak için tüm gücüyle gökyüzüne doğru kanat çırpmaya devam etti. Ağacın yüksek bir dalına takılı kalan tüy çok korkmuştu, öyle ya Maya doğduğundan beri onunla birlikteydi ve ondan hiç ayrılmamıştı. "Ben buradan nasıl ineceğim?" diye düşünürken bir poyraz esti ve tüyün macerası da o anda başlamıştı.

Tüy bir o yana bir bu yana sallanırken poyraz durmuş, tüy nerede olduğunu anlayamadan kendini yerde buluvermişti. Çıkan bu poyraz yüzünden oldukça yorgun düşmüştü ve bulunduğu yerde uykuya dalmıştı. Gözlerini açtığı anda Tavşan, Ceylan, Tilki, Maymun ve Papağan'ın başında şaşkınlıkla ona baktıklarını fark etti. Tavşan meraklı gözlerle tüyü inceliyordu, hâlinde çok eğlenceli biri olduğu hemen belli oluyordu. Tüyün uyandığını fark eden Tavşan hemen sorular sormaya başladı: "Nereden geldin? Adın ne? Kar beyaz rengin çok güzel." Tilki ise nazik ve Tavşan'ın aksine daha sakindi. Tüy'ün korkmuş hâlini görünce hemen araya girdi. "Tavşan lütfen, artık misafirimizi rahat bırakır mısın? Baksana çok korkmuş benziyor. Merhaba ben Tilki. Bunlar da arkadaşlarım Tavşan, Ceylan, Maymun ve Papağan. Senin adın ne?" diye sordu.

Resimleyen: M. Sena Ertuğrul 9/E

Tüy, korkak bir sesle “Ben de Tüy.” dedi. Maymun “Seninle tanıştığımıza memnun olduk Tüy. Orman Krallığıımıza hoş geldin.” dedi. Tavşan ise “Adın çok güzel keşke benim de öyle havalı bir ismim olsa. Seninle arkadaş olmak için sabırsızlanıyoruz. Seni ormanımızda gezdirelim mi? Burada nerede kalmayı düşünüyorsun? Kalacak yerin yoksa kimde kalacaksın? İstersen benimle kalabilirsin, ben yalnız yaşıyorum ya da...” derken tüm hayvanlar bir ağızdan “TAVŞAN YETER!” diye bağıldılar. Papağan “Tavşan’ın soruları umarız seni bunaltmamıştır. Merak etme her şeyi yavaş yavaş hallederiz. Öncelikle neden ve nasıl geldin buraya?” diye sordu. Tüy “İlkbahar geldiği için Leylek ve ailesi başka bir yere göç ediyordu, biraz dinlenmek için bir gölgenin altına geçtiler. Daha sonra Leylek uçmaya başlarken kanadı bir ağaca takıldı ve ben de Leylek’ten ayrıldım. Ardından bir poyraz çıktı ve gözümü açtığımda buradaydım.” diye bütün olayı bir çırpıda anlattı. Ceylan duydukları karşısında çok duygulandı ve “Ah Tüycük başından neler neler geçmiş, istersen öncelikle sana kalacak bir yer bulalım, biraz dinlen, sonra da seni ormanımızın kralıyla tanıştıralım. İstersen sonra da artık bizim krallığımızda yaşamaya başlarsın.” dedi. Tüy duydukları karşısında çok ama çok sevindi ve bu teklifi hemen kabul etti. İlk önce Tüy’e kalacak bir yer ayarlamaları gerekiyordu.

Tavşan hemen istekli bir şekilde “Benimle kal seninle çok eğleniriz, oyunlar oynarız, gezer tozarız.” dedi. Tüy, Tavşan’ın misafirperverliği karşısında çok mutlu oldu ve Tavşan’la da çok eğleneceğini düşündüğü için de teklifi kabul etti. Tavşan çok mutlu oldu eve gittiklerinde Tüy’ün aç olduğunu düşünerek hemen bir sofraya hazırladı. Tüy ve yeni dostları afiyetle yemeklerini yediler, ardından Orman Kralı Aslan’ın şatosunun yolunu tuttular. Şatoda Aslan’ın karşısına geldiklerinde Tilki hemen Tüy’ü tanıttı ve onun başından geçenleri anlattı.

Aslan “Başından geçenlere çok üzüldüm Tüy. Gerçekten çok fazla olay yaşamışsın ama artık buradasın. İstedikğin kadar burada kalabilirsin. İstersen artık bizimle bile yaşayabilirsin, seçim senin.” dedi. Tüy “Çok teşekkür ederim efendim. Ben burayı gerçekten çok sevdim ve sizlerle beraber yaşamaktan da büyük şeref duyarım.” dedi.

Aslan da “Bunu duyduğuma sevindim. O hâlde Orman Krallığıımıza hoş geldin!” dedi. O günden sonra Tüy, Tavşan, Ceylan, Tilki, Maymun ve Papağan ayrılmaz altı arkadaş oldular. Tüy, arada sırada gökyüzünde uçan leylekleri gördüğünde Maya aklına gelip üzülmüyordu ama yeni arkadaşlar edindiği ve özgürce Orman Krallığı’nda yaşadığı için de çok ama çok mutluydu.

Aylin ULU 5/D

KUŞ SESLERİ

Bir gün okuluma gelirken yol kenarında renkleri dikkatimi çeken çok güzel bir tüy buldum. Daha sonra incelemek için cebime koydum. Çünkü o renklerin bana anlatacağı bir şeyler vardı sanki. Okulda derslerimi bitirip eve döndüm ve ödevlerimi tamamladım. Daha sonra tüyü cebimden çıkarıp önüme koydum. Bu hangi hayvanın tüyüydü ve nereden gelmiş olabilirdi? Hayale daldım.

Hayal de olsa gerçeğe bağlantılı olmalı idi. Çünkü karşımdaki güzel renkleri olan gerçek bir tüydü. Bu kadar güzel renkleri olan tüy, bir kuşun tüyü olmalıydı. Şehirlerde çok sık karşılaşmadığımız bu kuş, başka bir yerden gelmiş olmalıydı. Onun çok uzak bir köyden geldiğini hayal ettim. Sabah çocukların koşarak geldiği bir köy okulu vardı orada. Çocukların sesleri ile kuşların cıvıltısı birbirine karışıyor, onlar okula koşarken kuşlar da peşlerinden uçuyordu. Okulun bahçesine tüneyen kuşlar çocukların teneffüs ziline çalmasını, onlardan daha heyecanlı olarak bekliyorlardı. Zil çalacak, çocuklar evlerinden getirdikleri yiyecekleri alıp bahçeye çıkacak ve yere döktükleri kırıntılardan onlar da beslenmelerini yapacaklardı. Gün boyu onlarla bahçede uçuşan kuşlar akşam olunca köydeki ağaçların içindeki evlerine yerleşip yeniden sabahın olmasını bekliyorlardı. Bir gün okulda çocukları bekleyip gelmediklerini anlayınca gökyüzünde uçuşarak onları aramaya başladılar. Çocuklar bir alanda toplanıp minibüse biniyor ve köyden uzak bir yere gidiyorlardı. Artık köy okulları kapatılmış ve taşıma ile başka yerlerde daha büyük okullara gitmeye başlamışlardı. Rengârenk güzel tüyleri olan küçük kuş çok üzgündü. Onların sesleri ile cıvı cıvı ötemiyor, birlikte oyun oynayamıyordu. Bir gün sabah minibüse bindiklerinde onları takip etmeye karar verip peşlerinden gitti. Arabanın arkasından o da şehre uçmuş, bir süre sonra binaların arasında hem çok korkmuş hem de takip etmekte çok zorlanmıştı. İlk defa böyle yerlere uçuyor, binaların arasında bir yerlere çapmamak için bir yükseliyor bir alçalıyordu. Elektrik telleri, binalar onu çok zorlamış ve ufak da olsa yaralanmıştı.

Okulun yakınına ulaşmıştı. Aldığı darbelerden dolayı birkaç tüyünü burada düşürmüş ve bu bilmediği yerlerde yaşayamayacağını anlayıp geri dönmesi gerektiğine karar vermişti.

Bu tüyü belki de hikâyesini şehirdeki çocuklar anlasın, diye düşürmüştü. Keşke şehirlerde onların yaşayabileceği alanları çoğaltabilsek ve böyle güzel renkleri olan kuşların cıvı cıvı sesleri ile okula gelebilsek. Belki de öyle bir dünyayı gelecek çocuklar için bizler kurabiliriz.

Duru Dilek 5/D

Resimleyen: Yaren ÖZKAYA 8/B

EŞYALARIN AĞZINDAN ÖYKÜLER

Günlük hayatımızda birçok eşya kullanırız. Bunlar; koltuk, masa, tarak, telefon, kalem, yatak gibi eşyalar. Bu yazıda ben bu eşyalardan iki tanesinin ağzından öykü yazdım. Yani bence bu eşyalar konuşsaydı ve bir hikâye anlatsaydı kesinlikle bu tür bir şey derlerdi. Ben bu eşyalardan telefon ve tarağı seçtim.

Telefon: Selam ben telefon, önce biraz kendim hakkında bilgi vereceğim ve daha sonra sizlere bir öykü anlatacağım. Ben Alexander Graham Bell tarafından 15 Şubat 1880’de icat edildim. Tabi ki o zamanlar şu an sizin kullandığınız gibi dokunmatik ekranlı falan değildim. Gelelim öyküme: Bir gün evde duruyordum ve şarja takılıydim. Daha sonra evde bir hareketlenme oldu. Sahibim tatile gidecekmiş ve evde valiz hazırlıyormuş. Tam evden çıkacakken ben çaldım ve sahibimin arkadaşı aradı. On dakika konuştular ve beni koltukta bırakıp evden çıktı. Ben o anda bilerek mi bıraktı diye düşündüm. Fakat bir aylığına Amerika’ya gitmişti. Ve gerçekten de o bir ay eve gelmedi, benim şarjım çok güçlü olduğu ve aynı zamanda hiç kullanılmadığım için o bir ay şarjım hiç bitmedi. Sahibim eve geldiğinde çok mutluydu. Nedenini anlayamamıştım. Beni görünce şaşırdı daha sonra SIM kartımı yani aslında beynimi çıkarttı ve orada aldığı yeni telefonuna taktı. Ben çok üzölmüştüm ve epey ağladım. Bu da bu hikâyenin üzöcü sonu.

Tarak: Merhaba ben tarak. İnsanlar genelde beni saçlarındaki karışıklığı açmak için veya saçlarını düzeltmek için kullanıyor. Benim ne çektiğimi bir saçlar bir de ben bilirim. Bu sözden hikâyenin kötü biteceğini anlamışsınızdır. Sahibim beni alınca hep saçındaki karışıkları açmak için kullanırdı ama her sabah aşırı karışık olan o upuzun saçları açmak benim için hiç de kolay değildi. Daha sonra o gün geldi ve sahibim çok sinirliydi çünkü arkadaşlarıyla buluşmaya geç kalmıştı. O yüzden acele içinde beni eline aldı ve o an olanlar oldu. Beni çok sert bir şekilde kullandı ve ben tam ortadan çat diye kırıldım. Sahibim de çok ilgilenmedi. Eve geri gelirken elinde bir poşet ile geldi. Ben de beni yapıştırmak için yapıştırıcı veya bant aldı zannettim. Fakat poşetin içinden yeni bir tarak çıktı. Ben çok üzöldüm ve ağladım. Bu da bu hikâyenin üzöcü sonu.

Işık YENİEL 7/B

KÖTÜ GÜN DEFTERİ

Herkes hayatında en az bir kere yazmıştır günlük. Denemiştir en azından. Birkaç gün yazdıktan sonra günün yorgunluğuyla atmıştır kendini yatağa ve o gün yazmaz günlüğüne. “Bir şey olmaz yarın devam ederim.” der ve yalnızca demekle kalır. O bir günden sonra oturup yazamaz günlüğüne, ihtiyaç duymaz çünkü. Çoğu insanın günlükleri “günlük” olarak değil de “kötü gün defteri” olarak kullandığını düşünüyorum ben. Günlük, adı üstünde günü gününe yazılır. Ama insanlar yalnızca kötü günlerini yazar günlüklerine. Oysa bu hep yanlış gelmiştir bana. O sayfalara tekrar bakan bir insan olsaydım orada yalnızca kötü günlerimi değil iyi günlerimi de görmek isterdim. Ama zaten bunu yapamam çünkü kendim, ben de bir günlüğüm.

Bu kadar yakınıyorum şu kötü gün defteri olayından çünkü ben de onlardan biri sayılırım. Benim sahibim bir genç kız. Bir genç kızın günlüğünde neler yazacağını tahmin etmek istemezsiniz. Ayrıca günlük özel bir eşyadır bu yüzden ne yazdığından çok bahsetmeyeceğim ama şunu söyleyebilirim ki yaklaşık 1 aydır dolabın tozlanmış köşesindeyim. Çocukluktan kalan resim defterleri ve çocuk kitaplarının olduğu yerde. Unutulmuş eşyaların arasında olabilirim ama bu unutulduğum anlamına gelmez, beni her an buradan alıp tekrar yazmaya başlayabilir. Hayır, kimseyi kandırmaya gerek yok. Ben kullanılmayan eşyalar arasındayım ve bugün bahar temizliğinin yapılacağı gün, yani ya çöpe ya da geri dönüşüme gideceğim. Evi bir seçenek olarak almıyorum çünkü kalacağımı sanmıyorum. Her neyse birkaç dakikaya sahibim eve varacak ve temizliğe başlayacak. Geldi bile, bu kadar çabuk geleceğini beklemiyordum! Evet bir çöp poşeti ile odaya girdi. Her zamanki gibi kulaklıklarıyla son ses müzik dinliyor. Bazen küçük bir çocuk olduğu zamanları özlüyorum. Evet, evet, evet buraya yaklaşıyor!

Yanımdaki eski boyama kitaplarını inceleyerek çöp poşetlerine dolduruyor. Sıra bana geldi. Umarım gideceğim çöplük güzel olur. Ne? Ne oluyor? Kulaklığını çıkardı ve yavaşça bana eğiliyor. Beni alıp masasına götürdü ve kendisi de sandalyesine oturdu. Kilidimi açmaya çalışıyor galiba ama gıdıklanıyorum, ah! Kilidimi kırmasına gerek yoktu. Gerçi anahtarı nereye koyduğunu ben de hatırlamıyorum. İlk sayfayı nazikçe açıp okumaya başlıyor ve uzun zamandır güldüğünü görmediğim yüzü aydınlanıyor. Her sayfayı tek tek okuyup geçiyor, kaçırdığı olursa geri dönüp onu da okuyor. Suratındaki gülümsemeyle beraber gözleri yaşıyor. Bir kalem almak için yavaşça kalemlğine eğiliyor ve yazmaya başlıyor. Uzun ve dolu dolu üç sayfa yazıyor, sayfanın altına adını ve imzasını atarken gözünden düşen iki gözyaşı sayfayı ıslatıyor. Kapağını yavaşça kapıyor. Çöp poşetine atacağını düşünüyorum beni ama beni eline alıyor ve yatağının yanındaki komodinin üst çekmecesine koyuyor, yani sıkça kullandığı eşyaların olduğu yere. Çekmeceyi kapıyor ve ne yazdığını okuyorum ben de sessizce. Bu sefer üzgün ve kederli değil yazdıkları. Gayet neşeli geliyor kulağa. Hoşuma gidiyor, mutlu oluyorum onun adına.

Rüya CANDAN 7/D

Resimleyen: Ece KOÇ 10/D

BİR ADA VE ÜÇ ÇOCUK

Ciğerlerindeki havanın boşaldığını hissediyordu, sonra tüm dünyası karardı. Gözlerini açtığı anda altındaki kızgın kumların sıcaklığını hissedebiliyordu, bir de ciğerlerindeki yanma hissini, sahi ne olmuştu ona? Tek hatırladığı şey suyun altında oluşuydu ama sadece bu kadar olamazdı. Beynini zorladı. Ufuk ve Deniz’le daldığını sonra bir anda nefessiz kalışını ve amansız mücadelesini hatırlıyordu. Ama hâlâ neden burada yalnız yattığını anlamıyordu. Doğrulamaya çalıştı ama her bir kası feci şekilde ağrıyordu o yüzden yatma pozisyonuna geçti ve belki bunların hepsi bir kabustur diyerek rahatsız bir uykuya daldı...

Sabah kıyıya vuran hırçın dalga sesleriyle uyandı. Onun doğrulduğunu gören Deniz yanına geldi ve Gizem’in bakışlarına karşılık olarak dün yaşananları anlatmaya koyuldu. “Eh önce her şey çok güzel gidiyordu, dalıp birazcık açılacaktık o kadar ve şey senin oksijen tüpünde bir sıkıntı çıktı sanırım. O yüzden bayıldın, biz de seni en yakın kara parçasına çıkaralım dedik ve buraya geldik ama nerede olduğumuz hakkında pek bir bilgim yok, görünüşe göre Ufuk’un da yok.” diyerek sözlerini bitirdi. Gizem olanları yeni yeni hatırlıyordu. Ama gün sonuna kadar tek öğrenebildiği kimsenin olmadığı bu ıssız adada mahsur kalmış olduklarıydı. Deniz ve Gizem bu durumu atlatabilmiş gibi görünmüyordu, o yüzden ertesi gün Ufuk birileri onları bulana kadar veya kendileri bir çözüm yolu bulana kadar burada kalacaklarını ve o zamana kadar açlıktan ölmek için balık tutmaları gerektiğini söyledi. Anlaşılan bu sözleri Deniz ve Gizem’de şok etkisi yarattı ki herkes nöbetleşe balık tutmaya gidiyordu. Gizem’in boğulma korkusunu aşması biraz zor oldu ama başardı. Sanki gayet normal bir şeymiş gibi bir dal kopardı ve suya atladı biraz daldıktan sonra daha önce gitmedikleri bir yere gelmiş olduğunu yanında duran gemi enkazından anladı. Merakına yenik düşüp geminin içine girdi, sağlam bir kıyafet veya eşya var mıdır derken geminin bir çekmecesini açtı ve içinde geminin rotasının bulunduğu bir harita gördü. Haritayla birlikte sudan çıktı ve Deniz’le Ufuk’a her şeyi anlattı. Haritayı biraz inceledikten sonra onlara en yakın yerin Bulgaristan’ın Varna şehri olduğunu anladılar. Ertesi gün Varna’ya gidebilmek için gemi enkazından tahtalar toplayıp bir sal yapmaya koyuldular. Ertesi hafta tüm yiyeceklerini yanlarına almış küçük sallarıyla yola çıkmışlardı bile. Bir hafta boyunca yolculuklarına devam ettiler ve en sonunda Varna’ya ulaştılar. Oradaki devlet memurlarına başlarından geçeni anlattılar ve Türkiye’ye gidecek olan bir uçağa bindiler. Uçak bir saattir havadaydı ancak Gizem’e dakikalar günler gibi geliyordu. Saatine baktı. Vakit geçirmek amacıyla camdan dışarıya baktı ve engin denizde sarı bir nokta gördü. Bir ada. Onların adası. Dallarıyla mızrak yaptığı büyük ağaç yeşil bir noktaydı sanki. Ama görünmese bile Gizem oradaki kızgın kumların sıcaklığını biliyordu. Yıllar geçse bile Gizem o sıcaklığı unutmuyacaktı. Unutamadığı bir şey de evine, yuvasına yeniden kavuşmanın verdiği tatlı, güven verici ve unutulamayacak güzellikteki mutluluğuydu...

Sura UÇAR 6/B

O PARTİ

İşte o gün, o gün hayatımda yaşadığım en ilginç gündü. Doğum günümdü. Herkes toplanmıştı ve pastamı üfleyecektim. Pastamda bir parça vardı. Pastamı üfledim ve o parçayı yedim. Parti bitince uyudum sabah kalkınca çok mutluydum, bir yaşıma daha basmışım ve hava çok güzeldi, kalktım ve banyoya gittim, aynaya baktım ve kendimi göremedim. Annemle babam daha uyanmamıştı. Ne yapacağımı bilemedim. Annemle babamı uyandırsam beni göremeyeceklerdi. O yüzden vazgeçtim. O anda kapının altından bir kâğıt geldi. Açtım ve okudum şöyle yazıyordu:

Sevgili Işıl,

Görünmezlik iksirini bulmuşsun bu iksiri yok etmek için ipuçlarını bulmalısın. İpuçları kâğıtlarda yazıyor. Bu ilk kâğıt öbür kâğıdı bulmak için ipucunu oku!

- **İPUCU**

Yemeği koyarsın oraya soğuktur aslında, elektrikler kesilirse yazık olur o yemeklere.

Düşündüm ve buldum. Buzdolabıydı. Hemen yanına gittim. Kâğıt buzdolabının altındaydı açtım ve şöyle yazıyordu;

- *Tebrikler, ilk kâğıdı buldun! İkinci kâğıt şurada: Çok sesli olur çok açarsan, partilerde çok kullanılır.*

İşte cevap hoparlördü. Kâğıt hoparlörün hemen yanındaydı. Hemen açtım okudum:

Resimleyen: Ada EKİCİOĞLU 9/A

- *İkinci kâğıdı da buldun üçüncü kâğıt son kâğıt onu da bulursan görünmezlik iksiri ortadan kalkacak!*

- **İPUCU**

Çok kullanırsın okulda, kalemlerin için çok özel.

Bir süre düşündüm. Kalemlik diye bağırdım ve hemen kalemlüğimin yanına gittim. Oradaydı, son ipucu oradaydı. Hemen kâğıdı çıkardım ve okudum şöyle yazıyordu:

- *Tebrik ederim! Son kâğıdı buldun. Görünmezlik iksirini yok etmek istiyorsan sadece su iç ve aynaya bak.*

Suyu içtim ve aynaya baktım gerçekten de normale dönmüştüm. O sırada annem ile babam geldi yanıma. “*Nasıl geçti maceran?*” diye sorduklarında bunun sadece bir oyun olduğunu anladım. İşte bu şekilde bitti günüm.

Işıl BALKAN 5/C

Resimleyen: Utkan CEYLAN 10/D

CARLOS

Kimse silgilerin canlı olduğuna veya duyguları olduğuna inanır mı? Kulağa çok garip geleceğini biliyorum ama ben inanıyorum. Nedenini arkadaşım Carlos'un anlatımıyla dinlemenizi isterim. Evet, Carlos bir silgi ve bir ismi var.

Merhaba, ben Carlos. Bir silgiyim. Paketleme işlemi gerçekleştiikten sonra anne ve babamı kaybettim. Pakette sadece ağabeyim ve küçük kardeşim vardı. Paketlendikten sonra bizi karanlık bir yere koydular. Değişik sesler duyuyordum ve paket çok sallanıyordu. Sanırım bu araca araba deniliyor. Uzun süren yolculuktan sonra araba durdu. Kutuyu bir yere taşıyorlardı. Fakat kapak kapalı olduğundan nereye olduğunu tam anlamamıştım. Ardından daha önce hiç görmediğim bir insan, kutunun kapağını açtı. Etraf fazla aydınlıktı ama hâlâ nerede olduğumuzu kestirememiştim. Daha çok düşünmeme fırsat kalmadan o adam benim ve kardeşlerimin olduğu paketi aldı ve bizim gibi paketli silgilerin olduğu rafa koydu. O rafların bulunduğu yere de kırtasiye deniyormuş. Beni alıp ne yapabilirlerdi ki?

Zaman kavramını bilmiyorum ama uzun bir süreden sonra biri benim ve kardeşlerimin olduğu paketi alıp poşete koymuştu. Yeni bir evim mi olacaktı? Sanmam. Sonuçta bilgileri bir ihtiyaç olarak alırlar, kullanırlar, küçölünce ya da pislenince de kenara atarlar. İlk sahibim sanırım benim canlı olduğumu anlamamıştı. Ayrıca kendini çok beğenmiş ve korkak birine benziyordu. Gözlemlerime göre de olayları abartmakta usta bir kızdı. Eğer benim canlı olduğumu görseydi yüksek ihtimal ilk yuvamdan atılırdım. Daha doğrusu çöpe atılırdım. Kim böyle bir şey ister ki? Bir silgi olmama rağmen benim de duygularım var. Aradan uzun süre geçmişti ve ağabeyim kullanılmaktan küçücük olmuştu. Biz de kardeşimle o kızın kalem kutusunda okula gidip gelerek tabi ki de pislenmiştik. Tabi o kendini beğenmiş kız bu durumdan hiç hoşnut değildi. Beni ve kardeşlerimi şu an sahibim olan kişiye verdi. İsmi hâlâ bilmiyorum.

Kızı biraz gözetledim, eski sahibimin tam tersiydi. Çok nazik ve kibardı. Ayrıca çok cesur biriydi. Bence ona canlı olduğumu gösterebilirdim. Gösterdim de. Şaşırtıcı ama gayet normal karşıladı. Ağabeyimi daha fazla kullanarak küçültmemesini rica ettiğimi hatırlıyorum. Öyle de yaptı. Bizi masasının en güzel köşesine koydu. Hayatımda hiç, birinin beni bu kadar önemseyeceğini düşünmemiştim. Onu çok seviyorum.

Duru Pınar AKBAĞ 7/D

KALEM KUTUYUM VE BİR GÜNÜMÜ ANLATIYORUM

Günlerden pazartesi ve o yine okula gidecek. Tabii beni de yanına alacak. Beni almadan nasıl sınavına girebilir ki? Sonuçta içimde ihtiyacı olan kalem ve silgi var. İşte beni çantasına koydu. Başlıyoruz...

Evet, yine geldik. Ama her şeyden önce bana soran oldu mu ki hiç? Hayır. Bir kere bile bana okula gitmek isteyip istemediğim sorulmadı. Neyse artık geri dönüş yok. Ayaklarım veya bacaklarım olmadığı için yürüyemeyeceğime göre isyan etmektense yaşadıklarımı anlatsam daha mantıklı olur. İlk ders İngilizce. Kitaplarını aldı ve beni havaya atıp tutarak İngilizce sınıfına doğru gitti. Tabii midemin bulanması kimsenin umurunda bile değil. Sınıfa gelince beni masasına koydu ve dersin “Yüksel Eraslan Kültür Merkezi”nde olacağını öğrendi. Daha o yola çıkmadan midem bulandı. Kim bilir beni kaç kere atıp tutacaktı oraya gidene kadar. Derin bir nefes aldım ama sonra ilk defa beni havaya atmadı. Bir arkadaşını görmüş, onu takip ediyordu. Sonra bir koltuğa oturdu ve beni kitaplarının üstüne koydu. Beni havaya atmadığına göre benimle çok işi yoktur, diye düşünüp uyumaya karar verdim. Ve daha bir saniye geçmeden fermuarımı açtı ve beni çok korkuttu. Bunun cezasını çekmeliydi. Bu olayın üstüne kalemini koyduktan sonra fermuarımı şak, diye sertçe kapattı. Bu affedilemezdi. O kadar sinirliydim ki gözlerimden ateş fışkırıyordu. Nefes alıp verdim ve uyumaya karar verdim. Eğer uyumazsam sinirden patlayacaktım. Uzun süre uyudum ve onun “NE, NASIL?” sesiyle uyandım. Meğer öğretmeni onlara kendi sınıflarından bir kişinin özelliğini söyleyerek kim olduğunu tahmin ettirmeye çalışıyormuş. Benimki de bir kişinin özelliğine şaşırınca öyle bağırmış. Beni sinirden çıldırtmıştı ki ders bitti. Sınıfa doğru giderken bu sefer güvendeydim. Şaşırdım. Sonraki ders fen bilimleri sınavı olduğunu bildiğim için bunun normal olduğunu düşündüm. Sınavında bu sefer sakindi. Herhâlde çok çalışmıştı. Tabii ki çok çalışmıştı. Yanındaydım zaten o çalışırken. Sınav bitti. Normal bir ders daha geçirdiler. Tabii derste matematik sınavının sonuçlarının açıklanması dışında. Öğle yemeği sırasında çok rahatlatıcı bir şekilde uyudum. Enerji topladım. Ne olur ne olmaz diye. Sonraki dersi ise din kültürü dersi idi. Aşağı kata indiler bunun için ve beni hâlâ sallamıyor veya havaya atmıyordu. Neredeyse hasta olduğunu düşünecektim. Galiba sallanmaya alıştığım için çok uyuduğumda başım dönüyor. Müzik dersinde de uyudum. İngilizce dersinde de uyudum. Çok fazla uyudum. Fen bilimleri dersinde ise sınav sonucu açıklandı. Helal olsun diye düşündüm. Çünkü sınavda çok sakindi ve 100 almıştı. İlk defa bir sınavda sakin olunca ve bugün diğer günlerden farklı olarak bana sadece sabah çok az eziyet edince ona hasta teşhisi koydum. Baktım uzun teneffüs olmuştu ben de diğer kalem kutu arkadaşlarımla konuşayım dedim. Emine’nin kalem kutusu çok dertliydi. Kirlendiğini ve Emine’nin bunu görmediğini söylüyordu. Selen’in kalem kutusu hayatından memnun idi. Çınar’ın kalem kutusu uyuyordu. Bulut’un kalem kutusu uzaya çıkma planları kuruyordu. Galiba Mars’a gidecekti.

Kuzey'in kalem kutusu Engin'e bakıyordu ve bu çocuğun niye sürekli burada olduğunu sorguluyordu kendince. Selin'in kalem kutusu çökmüştü ve yardım istiyordu. Galiba Selin ona kötü davranmıştı. Mert'in kalem kutusu gözlük arıyordu. Mert eskiden "dâhi" olduğu için dâhilik neslini devam ettirmeye çalışıyordu. Gözlük alarak ise daha çok ders çalışabilecekti. Bence bir kalem kutu olduğunu unutmuştu. Diğerlerinin kalem

Resimleyen: Esmâ YAĞDERELİ 11/B

kutuları da kendi hâllerinde masada duruyorlardı. Teneffüs bittiğinde beni çantasına koydu. Herhâlde konferans dersleri vardı. Diğer kalem kutularla vedalaştıktan sonra karanlığa gömüldüm. Uzun süre orada kaldım ve hâlâ da çantasındayım.

Günün sonunda öğrendim ki yarın Almanca yazılı sınavı varmış. Ayrıca bu hafta çarşamba ve perşembe günlerine kadar yapması gereken ödevleri ve haftaya cuma son gün olan ve daha kitabını bile seçmediği İngilizce kitap sunumu ödevi varmış. Herhâlde çok stresli olduğu için benimle çok uğraşmadı diye düşündüm. Bu yazılı ödevi hemen bitirip Almanca dersine çalışmaya karar vermişti. Çantanın içinden sesini duyabiliyordum. Meğer Türkçe yazılı ödevini dün yapması gerekiyormuş ama unuttuğu için bugün yapmalıymış. Neyse o zaman ben de uyumalıyım ki bir an önce yazılı sınavına çalışabilsin.

Büşra AKSEKİ 7/A

TÜY VE SAHİBİ

Bir gün okuldan eve giderken arabada kitap okuyordum. Dirseğim yanlışlıkla cam açma butonuna değdi ve benim üstüme bir tüy düştü. Ben camı kapamakla uğraştığım için tüyün üstüme düştüğünü göremedim. Önüme baktığım zaman bir tüy gördüğüme şaşırmıştım doğrusu.

Tüyü elime aldım ve birden yanımda bir kız belirdi. Ben korktuğum için ilk yaptığım şey “Anne!” diye bağırarak oldu. Ama annem beni duymadı. Ben korkuyla dolu yüzümü saklamaya çalışarak kıza döndüm ve ona “Sen kimsin?” diye sordum. O, bana tüyü vermemi yoksa insanların asla huzur bulamayacağını söyledi. Ben ise ona sadece deli olup olmadığını sormak ile yetindim. O da bana ilk sorumun cevabını uzun uzun anlattı.

Bana “Ben ve benim ırkım siz insanlardan çok daha üstün bir ırk. Sanırım siz insanlar bizlere melek diyorsunuz. Şu an elinde tuttuğun şey benim kanadımdan kopan bir tüy. Onu bana geri vermen gerekiyor. Bir de annen konusuna gelirse bana tüyümü verdiğin zaman onunla konuşabileceksin o da seni duyabilecek. Ama bunun olması için elindeki tüyü bana vermen gerekiyor.” dedi.

Ben tam ona “Vermezsem ne olur?” diyecekken konuşmaya tekrar başladı. “Sakin bana vermezsem ne olur deme, eğer cevabını çok istiyorsan anlatırım ve galiba anlatmazsam vermeyecekmişsin gibi bir hissim var. Eğer o tüyü bana vermezsen ben bir daha asla cennete gidemem ve insanların dileklerini gerçekleştiremem. Ayrıca bana o tüyü vermezsen zor yola başvurup elinden onu zorla alırım ve bu da ikimizin de hoşuna gitmez. Yani o tüyü bana hemen geri vermen gerekiyor.” dedi.

Ben ona tüyü verecektim ama o tüyün buraya nasıl geldiğini anlamak istiyordum. O da bunu soracağımı biliyormuşçasına anlatmaya başladı: “Ben ruhların dileklerini gerçekleştiren bir meleğim. Bugün yeryüzünde yaşamış ilk insanlardan biri olan bir ruhun dileğini gerçekleştirmek için dünyaya inmem gerekiyordu. Ama inerken başka bir melek ile çarpıştım. O benim kanadıma çarptı, ben ise sadece iniyordum ve kanadıma bir şey olup olmadığına bakmaya yeltendiğimde artık çok geçti. Kanadımdan bir tüyün kopup uçtuğunu fark ettim. Tüyüm bir otobanın üstüne düştü ve sen de tam o sırada camını açtığın için şu an elinde kanadımın bir parçasını, tüyümü tutuyorsun. Bu soruyu nasıl sen sormadan anladığıma da gelirse, bu bana verilen ve çoğu melekte olmayan bir özellik ve özellik demişken ben normalde dünyada melek formum ile dolaşmam. Bir güvercin formuyla dolaşırım. Ayrıca sanırım bana sormak istediğin soruların tümü buydu, bu yüzden bana tüyümü geri verir misin?” dedi.

Ben de ona sadece bir sorunun daha olduğunu söyledim. Bunu da önceden anlamış olmalıydı, o yüzden bana sorunun cevabını uzun uzun anlatmaya başladı. “O ruhun istediği şey en son kuşaktaki torununun bir fotoğrafıydı. Bu yüzden aşağıya yani dünyaya inecektim ama sonra bu olaylar başıma geldi. Bana bir iyilik yapıp tüyümü bana verir misin?” dediğinde ona tereddütsüz bir şekilde tüyünü geri verdim. Onun bana söylediği son şey ise “Umarım yakın zamanda benim olduğum yere gelmezsin.” idi.

O bunu söyledikten kısa bir süre sonra annemin sesi ile uyandım. Annem bana uykumda mırıldandığını söylüyordu. İlk başta bunun koca bir rüya olduğunu sanmışım ama sonra arabanın yanından sanki görüşürüz dercesine geçen güvercini gördüğümde anlamışım ki bu bir rüya değildi...

NİL YEŞİLDAĞ 5/B

Resimleyen: Burak ÖZYÜREK 9/A

MİDYECİ MEMO

Herkesin bunaldığında sığındığı bir limanı var mı bilmiyorum. Benim var. Çeşme’de sitenin en sonundaki bank. Karşımda deniz, başımın üstünde incir ağacı ile özellikle günün sonunda kendimle kalmak için fırsat yarattığım gizli yerim. Gidemediğimde gözlerimi kapatıp orada olduğumu, manzarasını ve esintisini hayal edip mutlu olduğum...

Kendimi bildim bileli okullar kapanır kapanmaz gelir, tüm yazı burada geçiririz. Yıllar içinde pek çok arkadaşım birikti, kalabalık bir arkadaş grubu olduk. Okullar açıldığında herkes kışlıklara dağılır ama bir sonraki yaz kaldığımız yerden devam ederiz. Burada düzenimiz aynıdır; kahvaltıdan sonra plaja, bahçeye inilir, gün batımına kadar hep birlikte vakit geçirilir, akşam yemeğinden sonra yine bahçede buluşulur, gece yarısına kadar sohbet edilir, oyunlar oynanır. Hemen her gün böyle geçer.

Geçen yaz başlarında yine bir gün batımı, herkes akşam yemeğine evlerine çekildiğinde ben sevgili bankıma oturup güneşi batırıyordum. Yoktu bir derdim, sadece kafamı dinlemek, yalnız kalmak istemiştım. Arkamdan gelen sesle birden irkildim:

“Ben de seni arıyordum. Eve gitmedin mi sen daha?” dedi ve yanıma oturdu Poyraz.

“Yok.” dedim, “Oyalanıyorum öyle.”

Poyraz, en çok anlaştığım arkadaşlarımdan. Aynı yaştayız. Kışın bir araya gelmesek bile bazen telefonla görüşürüz. Akşamı bekleyemeyip beni araması endişelendirdi. Meraklı gözlerle ona baktım.

“Bu gece sizde kalsam?” dedi.

“Olur tabii.” dedim. “İzin aldın mı?”

“Alırım, sorun olmaz” dedi.

Onaylar gibi başımı salladım. Ama bu değildi sebep, söyleyecekleri vardı, hissediyordum. İkimiz de karşıımızdaki manzaraya bakakalıp bir süre konuşmadık.

“Yemeğe daha da geç kalmamayayım, istersen sen de gel.” dedim, yavaşça kalkarken. Durdurdu beni, dalgın ifadesi birden ciddileşti, başladı dökölmeye:

“Yarına bir bilet aldım. İstanbul’a. Sabaha karşı sizden çıkıp gideceğim. Bizimkiler öğleye kadar aramaz. Beni aramaya başladıklarında biz uyurken çıkıp gitmiş dersin, olur mu?” dedi.

“Delirdin mi oğlum.” dedim. Öyle bakıyordu ki şaka yapmadığını anlamıştım. Gözleri doldu:

“Biliyorsun evdeki durumu. Anlamıyorlar, anlaşıyoruz. Sınav da kötü geçince tuz biber oldu. Her dakika bir gerginlik. İnternette birileriyle tanıştım. Benim gibi gençlerin kaldığı bir misafirhane var. Güvenli bir yer. Fotoğraflarını, videolarını inceledim. İsteyene iş, isteyene eğitim sağlıyorlar. Dur bak sana da göstereyim.” diyerek telefonundan bir şeyler gösterdi. Yazışmaları okuttu, hatta biletini bile onlar almış yollamıştı.

“İyi de Poyraz, başın belaya girerse, korkmuyor musun oğlum hiç? Belki sana gösterdikleri yer gerçek değil. Ya ailen, kardeşin? Onlara nasıl yapacaksın bunu? Bu kadar mı dayanılmaz?” dedim. Başını öne eğdi, uzunca bir nefesten sonra:

“Olabilirdi uzak olmak istiyorum hepsinden. Belki böylece anılar mutsuzluğumu. Belki rahat edemem dönerim, kim bilir? Onu o zaman düşünürüm. Biraz korkuyorum tabii ama bir şey olursa polise falan giderim, hallederim yani.” Dedi

İçimden “Vaktin olursa gidersin” diye geçirdim ama söze dökemedim. Akşam bizde kalmak istemesi, beni bu işe karıştırmak istemesi canımı sıktı ama daha çok sıkıldığım şey bu denli gözü kara olmasıydı. Tam biraz daha düşünmesini, yapmak üzere olduğu şeyin yanlış görüldüğünü, mutlaka başka çözümler bulabileceğimizi söyleyecektim ki, sahilden tanıdık bir ses yükseldi:

“Midye vaaaaar, midye vaaaaar!”

Bizim Midyeci Memo omzunun üstünde tepsisiyle sırtarak bize doğru geliyordu. Hani yaşını bile bilmediğin ama yine de çok samimi olduğun bir insan olur ya, Memo benim için öyledir. Memo bizden birkaç yaş büyük gözükür, daha olgun bir ifadesi vardır. Ama kim bilir, belki de küçüktür bizden. Yıllardır birbirimizi bilir, rastlaştıkça sohbet ederiz. İyice yaklaşıncı:

“Az bir şey kaldı. Yarısını siz alın, yarısı benden olsun beyler. Hava kararmadan eve döneyim, ayaklarım koptu.” dedi ve ikimizin ortasına oturuverdi. İyi de oldu. Poyraz’ın biraz konudan uzaklaşması, benim de onu ikna etmek için zamana, düşünmeye ihtiyacım vardı. Memo her zamanki gibi neşeliydi ve durmadan konuşuyordu. Bir yandan midye açıp bize uzatıyor, bir yandan da gün boyu karşılaştığı ilginç müşterileri, nerelere kadar yürüdüğünü anlatıyordu.

“İşler nasıl bu yaz?” diye sordum.

“Fena değil, daha da açılır. Çok şükür yetiyor bize...” dedi

“Abi zor olmuyor mu herkes tatil yaparken çalışmak? Kışın okul, yazın iş yorulmuyor musun?” dedi Poyraz.

“Hah!” dedim içimden, çok güzel oldu bu soruyu sorduğu. Çünkü Memo bu saatlerde benim banka sıkça uğrar, laflarız. Çok temiz, insanlarla iç içe olmaktan dolayı çok da dolu bir çocuktur.

Lafını hiç esirgemez. Belki de doktor, Poyraz'ın ayağına geldi diye düşünerek ikisini dinlemeye koyuldum:

“Başka türlüünü bilmiyorum ki. Annem hazırlar, babamla ben dolaşıp satarız. Üç ayda ne kazanırsam o kadar rahat ederiz. Kardeşlerim de biraz büyüyünce onların da eli para tutacak. O zaman daha da rahat edeceğiz. Çalışırsan ekmek var, yoksa kimse kimseye bedavadan bir şey vermiyor. Benim gerçeğim bu. Bunu kabullenmezsem hayal dünyasında yaşarım.” dedi.

“Neden hayal olsun oğlum, belki daha iyisi mümkündür. Hayal etmezsen aynı yerde sayacaksın belki hayat boyu?” dedi Poyraz.

“Bak paşam.” dedi Memo, “Sadece bizim gibi insanlar için değil, herkes için senin o dediğin maceraya, şımarıklığa girer. Misal, bizim bir amca oğlu var, onlar da mısır, lokma işi yapıyorlar yazları. Onun gücüne gidiyordu küçük işlerde çalışmak, küçük paralar. İki arkadaşına kanıp daha çok kazanmak için kaçtı evden. İnsanlar kötü, dünya kötü. Senden olmayan seni ne kadar korur kollar? Aylar sonra perişan döndü de tam anlatamadı bile başından geçenleri.”

“Sonra?” dedi Poyraz heyecanla.

“Sonrası yok. Canı sağ olsun diye bağına bastı yine ana babası. Kimse ailesinden daha yakın değildir insana. Dünya nasıl olması gerekiyorsa öyle. Kendi kendini kurtaramayanı hiç kimse kurtaramaz. Önce aklını kullanacaksın, kendi gerçeklerini kabul edeceksin. Daha fazlasını hayal ediyorsan kimseden değil kendinden bekleyeceksin.” dedi Memo.

Poyraz'la önce birbirimize, sonra içinden kocaman bir adam çıkan Memo'ya bakakaldık. Tepside midye kalmamıştı. Biz de Memo'nun sözünün üzerine diyecek söz bulamadık zaten. Karanlık iyice çökmüştü.

“Yemeğe çok geç kaldım, sonra görüşürüz beyler.” diyerek kalktım.

“Ben de eve gideyim, beklerler.” dedi Poyraz düşünceli düşünceli. “Yemekten sonra görüşürüz ama bu gece kalmam herhalde sizde.” dedi uzaklaşırken.

Memo da yaptığı şeyin büyüklüğünün farkında bile olmadan, tüm neşesiyle tepsisini çevire çevire “İyi akşamlar beyler!” diyerek kalktı gitti.

O akşam yine arkadaşlarla buluşunca Poyraz konuyla ilgili yalnızca “Plan iptal.” dedi. Bir daha da bu konu açılmadı. Ne diyeyim, sen çok yaşa Memo...

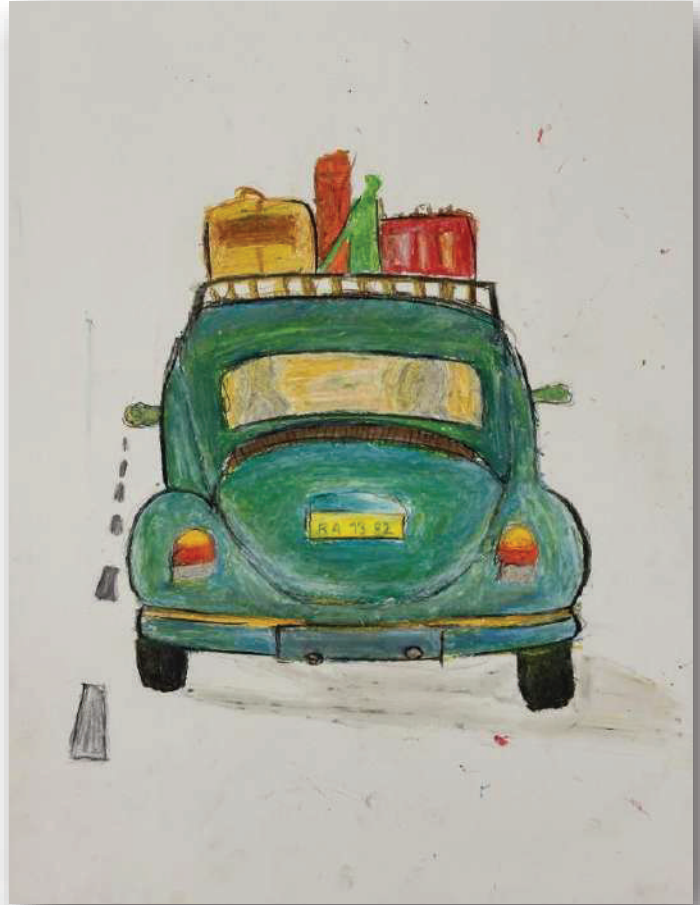
Tan KURGEN 9/E

BİLİNMEYENE YOLCULUK

Koridordan trenin yol aldığı kesite bakıyorsun. Tek tek yapılar, yollar belirdi bile. Henüz sabah soğuk, gökyüzü aydınlanmaya başlamak üzere. Yeni bir ülkeye taşınmanın heyecanını yaşıyorsun. Yeni bir ülke, yepyeni bir hayat demek senin için. Hayatının belki de en büyük dönüm noktasını yaşıyorsun. Bu kararı sen verdin, yeni bir hayata atılmayı sen seçtin ama bir yandan da çok korkuyorsun. Başına gelecekleri bilmeden trenin vagonunda oturup sadece dışarıyı izliyorsun. Sonra bir anons duyuyorsun. Anonstaki ses yarım saat sonra trenin Milano Merkez Tren İstasyonu'na varacağını söylüyor. Anons İngilizce yapıldığı için anlayabiliyorsun. Ama yanında oturan, İtalyanca konuştuğunu düşündüğün insanları anlayamıyorsun. Çünkü İtalyanca bilmiyorsun. Belki de seni içten içe korkutan da bu.

Daha sonra biraz dikkatini dağıtması için sırt çantandan bir defter ve kalem çıkarıp duygularını yazmaya başlıyorsun.

“Hayatım boyunca hep kararsız biri oldum. Şimdiye kadar bana en çok güç veren söz “Verilen en kötü karar bile kararsızlıktan iyidir.” sözü olmuştur. Ama ben yine de verdiğim kararlardan pişman olmaktan korkardım. Şimdi de hayatımda verdiğim en büyük kararın sonuçlarını yaşamaya başladım. Bir yanımda İtalyanca bilmediğim için, orada çok zorlanacağımı ve tüm bunlardan vazgeçip İstanbul'a geri dönmem gerektiğini söylüyor. Diğer yanımsa beni bekleyen hayatın benim liseden beri en büyük hayalim olduğunu hatırlatıyor. Bütün bu düşünceler beni strese sokarken yarım saat sonra bu trenden ineceğim aklıma geldi. Yani yarım saat sonra Milano'da yepyeni bir hayat başlayacak benim için. Peki ben bu kararı nasıl verdim? Nasıl ikna ettim kendimi bu trene binmeye, Milano'ya taşınmaya? En iyisi en başından anlatayım size.

Resimleyen: Veli Cihan ÖZGÜR 10/C

Karlı, soğuk bir İstanbul sabahına uyanmıştık. Ben geçen yıl üniversiteden mezun olduğum için bildiğim her yere iş başvurusunda bulunmuştum ve yaklaşık son beş aydır geri dönüş bekliyordum. Ama henüz bir geri dönüş alamamıştım. O yüzden her sabah kalkar kalkmaz e-postalarımı kontrol ederdim. O sabah da aynısını yapıp tek tek gelen postaları okudum. Sonra önüme düşen postayı da okumak için açtım ve okuduktan sonra uzun bir süre etkisinden çıkamadım. Çünkü bu posta Milano'daki bir şirketten gelmişti ve benim de ekiplerinde yer almamı istediklerini yazıyordu. Şirket çalışanlarının birlikte kaldıkları bir apartmanda oturabileceğim de yazıyordu bu teklifte. Tek sorun benim İtalyanca bilmememdi ama ileri seviye İngilizce biliyor olmam bu pozisyona seçilmeme yardımcı oldu diye düşündüm kendi kendime. Sonra e-postanın geri kalan kısmını da okudum. Karar vermek için sadece iki günüm vardı. Hemen kabul edip oraya yerleşmek istiyordum ama bir yandan da çok korkuyordum. O gün oturup bütün gün bunları düşündüm. Kafamda en kötü senaryoyu bile düşünüp İstanbul'a geri dönebileceğimi hayal ettim. Bir karar vermek zorundaydım en sonunda. Ben de hayalimin peşinden koşmayı seçtim. Başıma ne geleceğini umursamadan sadece orada yaşayacağım hayatı düşündüm ve kararımın arkasında durdum. Hemen bilgisayarımı açıp şirkete bir e-posta yazıp iş tekliflerini kabul ettiğimi söyledim. Şirketten o günün akşamında gelen cevap postasında bir hafta içerisinde oraya gidip işe başlayabileceğim yazıyordu. Ertesi gün bavulumu topladım ve tren bileti bakmaya başladım. Trenle Milano'ya gitmek bir hayli uzun sürecekti ama buna mecburdum. Çünkü küçüklükten beri ölümüne korktuğum bir şey vardı: yükseklik. On beş yaşında yükseklik fobimin tanısı konmuştu. Hayatım boyunca uçakla seyahat edemeyecektim. Bu yüzden tren bileti bulmam şarttı. Şans benim yanımdaydı ve iki gün sonrasına bir tren bileti buldum. Sonra sayılı gün çok çabuk geçti ve trene binmek üzere evden çıktım, ailemle vedalaştım. Tren garına gidip trenin kalkış saatini beklemeye başladım. Sonra trene binip vagonumu buldum ve oturdum. Birkaç dakika sonra tren hareket edip İstanbul Garı'ndan ayrıldı. Ve ben şimdi bu satırları yazıyorum. İleride bana çok büyük anı olacağını düşündüğüm için hayatımın dönüm noktasında neler hissettiğimi kaleme almak istedim.”

Bu satırları yazdıktan sonra defterdeki yazılara şöyle bir göz atıp defterini kapatıyorsun ve yolculuğunun kalan son dakikalarını dışarı bakıp hayal kurmakla geçiriyorsun. Belki de verilmesi gereken en zor kararı verdin. Bütün bu kararsızlığına rağmen. Ama seni bekleyen hayatı düşünüp en büyük hayalini gerçekleştirmenin mutluluğuyla rahatlıyorsun. Bunları düşündükten sonra yeni bir anons duyuyorsun. Anonstaki ses Milano Tren Garı'na sadece beş dakika kaldığını ve yolcuların inmek için hazırlanmaları gerektiğini söylüyor. Defterini ve kalemmini sırt çantana koyup diğer eşyalarını topluyorsun. Sonra tren duruyor ve yavaş yavaş çıkışa doğru ilerliyorsun. Trenin çıkışını bulup yeni hayatına adımını atıyorsun. O an yaşadığın mutluluğu hayatın boyunca unutamayacaksın.

Gökçe Evren 10/D

SIRADAN BİR GÜNÜN SONU

Bu sabah gökyüzü hiç olmadığı kadar kapalı ve griydi. Havadaki rutubet kokusu ciğerlerime doluyor, sanki vücudumun bazı yerlerini ben fark etmeden çürütüyordu. Havanın yağmur yağmamasına rağmen neden bu kadar kapalı olduğunu düşünürken aniden alt kattaki annemin çığlığını duydum. Genelde soğukkanlı ve sakin olan annemi çığlık attıracak kadar korkutan veya şaşırtan şeyin ne olduğu düşüncesi beni endişeye sürüklemişti. Cesaretimi toplayıp dikkatli ve seri adımlarla alt kata indim fakat ortada ne ilginç bir şey ne de annem vardı. Yerde kırık bir tabak ve annemin benim için hazırladığı pankekler duruyordu. İçimi büyük bir korku ve endişe kaplamıştı, neler olduğunu anlayamadan kendimi dışarı attım. Telefonumun şarjı olmadığı için uzun süre mahallede ve çevre kasabalarda dolanıp annemi aradım fakat ne onu ne de bir iz bulabildim. Ancak dışarıda bir tuhaflık olduğunu sezmiştim. İnsanlar birer hortlak gibi etrafta dolanıyor ve saldırgan tavırlar sergiliyordu. Kimi çok uzak mesafeden hiç gözünü kırpmadan bana bakıyor ve gözünü hiç ayırmıyor, kimi ise üzerime doğru yürüyordu. Bu durum beni iyice tedirgin etmişti. Bir sürü insanın aynı anda böyle garip ve ürkütücü hareketler sergilemesi tuhaf değil miydi? Üstüne üstlük tam da bugünün sabahında annemin çığlık atarak evden çıkması ve ondan bir daha haber alamamam, olayları daha da şüpheli hâle getiriyordu. Hava kararmaya başlamıştı ve insanların sergilediği davranışlar daha da vahşileşmişti. Saat 19.30 civarı eve doğru yürürken geçtiğim karanlık ve dar sokaktan aniden bir ses geldi. Hemen arkama baktım fakat kimse yoktu. Hızlı adımlarla ilerlemeye devam ederken bir anda arkamdan birinin bana doğru koştuğunu hissettim. Ses giderek artıyor, adımlar hızlanıyordu. Koşmaya başladım. Arkama bakmadan koşuyor, bu kâbusun bir an önce bitmesini umuyordum. Bir süre devam eden bu kovalamacanın ardından peşimdeki kişinin annem olduğunu fark ettim. İçime su serpilmişti. O bana yetişmek için koşuyor ben ise karanlığın içinde peşimdekini yüzünü göremediğim için paniğe kapılıyordum. Neyse ki bu döngü artık sona ermişti. Hemen annemle evimize gittik. Sabahtan beri onu düşünüyordum ve başına kötü bir şey gelmeden ona kavuştuğum için çok mutluydum. Hemen anneme sarıldım ve başımdan geçenleri anlatmaya başladım. O sırada televizyondaki haber dikkatimi çekmişti. Haberde, belirlenemeyen bir sebepten ötürü bir tür virüsün ortaya çıktığı ve bazı yetişkinlerde bu virüsün özellikle akşam saatlerinde ciddi boyutlarda saldırganlığa yol açtığından bahsediyordu. Annemin, “Günaydın tatlım.” deyişi ile uyandım. Bir filmi andıran rüyadan böylece uyandım.

Begüm PORDOĞAN 11/B

AKIL VE GÖNÜL BİRLİĞİ

Mete doğup büyüdüğü şehirden ve arkadaşı Oğuz'dan ayrılıyordu. Yeni bir şehir ve yeni bir okul ortamı onu korkutuyordu. İçinde tarif edemediği duygular taşıyordu. Arkadaşlarının birçoğu lise öğrenimi için başka şehirlere dağılmışlardı. Sonra herkesin aynı duygular içinde olduğunu düşünerek kendini rahatlatıyordu. Yeni okul, lise hayatı ve yeni arkadaşlar çok farklıydı. Her şeyden önce dersler çok daha yoğundu. Yeni arkadaşlarıyla da kısa sürede uyum sağlamıştı. Farklı yerlerden farklı kişilikte çocuklarla tanıştı ve kaynaştı. Ancak her ne olursa olsun kalbi ve aklı yine de eski arkadaşlarından kopamıyordu. Okul ara tatile girince heyecanla memleketine döndü.

Oğuz ve diğer arkadaşları da evlerine dönmüşlerdi. Onlar da başka şehirlerde, yatılı okullarda okuyorlardı. Zamanlarının çoğunu birlikte geçirdiler; top oynadılar, parklarda gezdiler. Hangi mesleği seçecekleriyle ilgili uzun uzun fikir alışverişlerinde bulundular. Çoğu bilgisayar ya da yazılım mühendisliği istiyordu.

Tatil onlara çok kısa gelmişti, okudukları şehirlere geri dönmek zorunda kaldılar. Okula gidecekleri sabaha doğru Mete'nin telefonu çaldı. Arkadaşları arıyordu.” Sizin orada büyük bir deprem olmuş, sizde bir sıkıntı var mı?” diye soruyorlardı. Ailesi ona” Biz iyiyiz!” diye mesaj atmıştı. Ancak birçok arkadaşından haber alamıyordu. Çok fazla binanın yıkıldığını söylüyorlardı. İnsanlar enkazların altında kalmışlardı. Çok üzgündü ve ne yapabilirim diye düşünüyordu. Uzmanlar son bin yılın felaketi diyorlardı. Doğa çarpık yapılaşmaya isyan ediyordu. Dünya nasıl olması gerekiyorsa öyleydi. Kendi kendini kurtaramayanı hiç kimse kurtaramazdı. İnsanoğlu kendisinden sorumluydu.

Arkadaşlarının birçoğu deprem bölgesindeki okullarda okuyorlardı. Uzun uğraşlardan sonra bir kısmına ulaşabildi. Birçoğu yakınlarını kaybetmişlerdi. Yıkımdan iki gün sonra Oğuz'a ulaşabildi. Herkes şehri terk ediyordu. Oğuz ve annesini davet etti, bir süre onları misafir edeceklerdi.

İkisi birlikte “Ne yapabiliriz?” diye düşünmeye başladılar. Okul ve çevresinde yapılan kampanyalarda ellerinden geldiğince görev aldılar. Asıl sorun bundan sonra böyle felaketlerle karşılaşmamak için neler yapılması gerektiği idi. Bireysel farkındalığa çok önem veriyorlardı. Çünkü toplumların aydınlanması bireylere bağlıydı.

İki arkadaş kendi çabalarıyla jeoloji mühendisleri, mimarlar, inşaat mühendisleri ile belediyelerden veriler topladılar. Bunları düzenleyip okul yönetimine sundular. Öncelikle bulundukları ilçede, yerel radyo ve televizyon kanallarında bunları anlatmak istediklerini bildirdiler. Bu yaşta onlardaki bu gayret ve bilinç yöneticilerden de destek gördü. Böylelikle önce il geneline, sonra bütün bölgeye ve tüm ülkeye bu gençlerin çabası yayıldı ve örnek oldu.

Bu tür felaketlerle karşılaşmamak için bilinçli kentleşme, doğanın korunması, coğrafyanın düzgün değerlendirilmesi bilinçli bilim insanlarıyla sağlanabilirdi. Onlar da öğrenimlerini bu konuda tamamlamaya karar verdiler. Geleceğin mimar ya da mühendisleri olarak kendilerini düşününce çok mutlu oldular.

Günay ASLAN 9/C

Resimleyen: Arin DOĞAN 1/A

BAŞLANGIÇLAR

“Koridordan trenin yol aldığı kesite bakıyorsun. Tek tek yapılar, yollar belirdi bile. Henüz sabah soğuk, gökyüzü aydınlanmaya başlamak üzere.” dedi annesi başını okşarken. Daha gençti; önünde uzun bir yol vardı ama o, bunun farkında değildi. Başına ne gelecek bilmiyordu ve bu onu çok korkutuyordu. Daha yaşanacak çok şey vardı ama o hayatını boşa harcadığına emindi.

İlgın hayatının her döneminde çalışkan biriydi. Hırslıydı, planlıydı. Hayatının bu döneminde ne yapıyor olacağını ortaokuldayken planlamıştı. Her zaman planlarına uyardı. Beklenmedik bir şekilde hasta olarak uyandığı sabahlarda bile rutinini gerçekleştirir, günlük planını birebir yerine getirirdi. Bunu ona annesi öğretmişti. Bilerek veya isteyerek yapmamıştı, yapmazdı da. Ama o öyle bir kadındı. İlgın ona hayrandı, büyüyünce onun gibi olmak istiyordu. Bu yüzden onu yakından gözlemler, davranışlarını taklit ederdi. Annesi ne durumda olursa olsun yardım istemezdi, İlgın da istemedi. Annesi planlarını değiştirmezdi, bu yüzden son dakika kararlaştırılan aktivitelere katılmazdı. İlgın da hep böyle yaptı. İlgın’ı yeterince seven arkadaşları onun bu özelliklerine saygı duyarlardı. Sosyal etkinlikler her zaman önceden planlanır, İlgın da buna göre hayatını düzenlerdi. Bu her zaman böyle olmuştu; ortaokulda,

lisede, üniversitede. Akademik başarısının her zaman daha önemli olduğunu, anlık eğlencelerin ona bir şey katmayacağını düşünürdü. Sonuçta annesi hiç kapılmamıştı arkadaşlarına, gezmemişti gün boyu, eğlenmemişti. O çalışmıştı, akademik hayatında ulaşılması çok zor bir konuma gelmişti, artık o kadar fazla çalışmasına da gerek kalmamıştı. Annesi İlgın’ı vazgeçirmeye çalışmıştı ama İlgın çok inatçıydı. Annesinin uyarılarına kulak asmadı.

Resimleyen: Demir ALGAN 1/B

Bugünün gidişatına kendisini hazırlamak için şansı olmamıştı. Çünkü geçen haftalarda başına planlanabilecek hiçbir şey gelmemişti. Bir sabah uyanıp e-postalarını kontrol ettiğinde kabul edilmeyeceğine emin olduğu işe kabul edildiğini öğrendi. Kısa sürede her şey ayarlandı. Bir ev buldu annesi ona, içini birlikte düzenlediler. Bu akşam kalkıyordu uçağı. Her zaman gerçekçi olan planlarına ekmediği en büyük hayali gerçek oluyordu. Ama kendisini mutlu veya heyecanlı hissetmiyordu. Planlarına ihanet etmiş gibiydi. Bu kadar hazırlığa rağmen emin değildi. Büyük bir risk alıyordu. Alışamayabilirdi, başarılı olamayabilirdi, yalnız kalabilirdi... Ve bu iş çok büyük bir sorumluluk anlamına geliyordu. Önündeki birkaç ayda hayatı boyunca çalıştığından çok daha fazla çalışması gerekecekti. Her zaman planlarında olan küçük eğlenceler artık olmayacaktı. Ya yeteri kadar güzel anı biriktirmediyse? Ne düşünecekti, nasıl motive olacaktı o en işe gömülü olduğu zamanlarda? Günlerce bunları düşündü. Kimseyle konuşmadı, sessizce kendisine işkence etti. Ama annesi fark etti ne durumda olduğunu. Uzun uzun konuştular. Iğın'a, önünde güzel bir hayat olduğunu ve planlarının onu güzel bir başlangıca hazırladığını söyledi. Iğın kendisini hazırladı ve yeni hayatına giden yolcuğa başladı.

Zeynep İlay TOPÇU 10-D

PENCERE

Hava durumunda bugünün yağmurlu olacağını geçen haftadan belirtmişlerdi. Ancak bugün uzun bir süre sonra işe gitmediğim ilk gündü. Kimseye haber vermemiştim. Büyük patronun bu saate kadar aramaması beni şaşırtmıştı doğrusu. Buna sevinmeli miyim yoksa üzülmem mi gerek onu da bilmiyorum. Bildiğim tek şey, şu an evde durmak istemediğim. Kara bulutların sinsice beyaz bulutlar arasında dolaşarak gökyüzüne yavaşça hükmetmesini seyre diyorum salonumun tek penceresinden.

Şehre ilk taşındığım zamanlarda ev bakarken bu evin ilanıyla karşılaşmıştım. Bir kere gezmem sonucu evi alacağımı söylediğimde o zamanki arkadaşlarım beni uzun bir süre vazgeçirmeye çalıştılar. Havasını sevmemişler. Evet, belki biraz basık bir ev. Kışları rutubetli bir havası olabiliyor. Bir de salonunda tek bir pencere var. Herkes bundan nefret ederken benim hoşuma gitmişti. Güneş ışınlarının küçük bir pencereden tüm salonu aydınlatması içimde bir umut yeşermesini sağlamıştı. Şimdiyse görüş kısıtlayan bir pencere sadece. Birazdan yağmurun başlayacağını bilmeme rağmen içimdeki dışarı çıkma arzusunu bastıramadım. Üstüme bir palto, elime de şemsiyemi alıp hızlı bir şekilde kendimi dışarı attım. Telefonumu kontrol ettim. Duymadığım bir arama var mı diye baktım. İş yerindekiler mesaj dahi atmamıştı. Bir gün bile işten kaytarmamıştım. Herkes hasta raporu alabilmek için doktorlara yalvarırken en ağır atlattığım gripte bile kredi çekmek için yapılan başvurularla uğraşıyordum. İzinlerimi çok nadir kullandım ama şimdi yokluğum bile fark edilmiyor.

Mesleğe büyük bir heyecanla başlamıştım. Gençlik hevesiydi belki de. Artık gişesi düşük bir filmdeki bir figürandan farklı hissetmiyorum. Durup düşüncelerimde kaybolmuşken kafamda bir ıslaklık hissettim ve tekrar gerçekliğe büründüm. Yağmur atıştırmaya başlamıştı ama görünüşe bakılırsa kısa bir süre içinde fırtına bile gelmesi olasıydı. Şemsiyemi açıp yürümeye devam ettim. Etrafta kimseler yoktu. Bu yağmurda sokakta olan bir ben vardım bir de bankın altına saklanmış sokak köpeği. Parkın tam ortasıdaydım yanılmıyorsam. Her yerin korkutucu gökdelenlerle, birbirine tıpatıp benzeyen binalarla dolu olduğu bu şehirde kaçabileceğim, arabaların gürültüsünün ve şehrin uğultusunun düşüncelerimi susturmadığı, kendileri için hiçbir şey ifade etmeyen işlerin kölesi olan insanların koşuşturmasından uzak, kendimi huzurlu hissettiğim tek yerdi burası ve şu an en güzel hâlindeydi. Bir süre daha gezindim parkta. Kafamda daha bir sürü soru işareti vardı ama zamanı değildi bunları cevaplamanın. Yağmur iyice hızlandı. Ne kadar bu havanın tadını daha çok çıkarmak istesem de hastalanmamak için evin yoluna koyuldum. Ne de olsa yarın iş var.

Berra Selen YÜKSEL 11/D

FELAKET

İnsanların sonsuz tüketiciliği ve küresel ısınma dünyanın sonunu getirmiş, dünya yaşanamaz bir hâle gelmişti. Susuzluk ve açlık içinde geçen yıllar sonrasında gelişmiş teknoloji sayesinde düzen tekrar kurulmuş, insanlar kara ve havada; uçak ve trenlerin içinde yaşamaya mahkûm kalmıştı. Mevsimler birbirine karışmış, iklimler değişmişti. Sadece 3 aşırı hava durumu vardı. Tüm mevsimler en uçlarda yaşıyordu. Bir gün sele sebep olan yağmur yağarken ertesi gün çöllerden de sıcak öbür gün ise dondurucu soğuk ve aşırı kar olabiliyordu. İnsanlar hayatta kalmak için gruplara ayrılmıştı. Bunlar: sıcak, soğuk ve yağmurdu. Sıcak grubu genel olarak, özel koruyucu kıyafetlerle dışarı çıkarak dondurucu günlerde onları ısıtabilecek, karın erimesiyle arta kalan şehirlerden, evlerden eşyalar toplar; ayrıca kar ve yağmuru çekmiş olan toprağın mucizesiyle kısa sürede bitkiler yetişir, toplanan meyve ve sebzeler sayesinde insanların vitamin ihtiyacı karşılanırdı. Soğuk grupları ise yollarının kontrolünden sorumlulardı. Raylara kar dolması soncunda yolları açarlardı. Yağmur grubunun görevi ise en büyük olanıydı: yaşamı sağlamak. Herkesin yeni dünyası olan tren ve uçakların bakımını üstleniyorlardı. Havada yaşayan yağmur grupları, trendeki insanların yaşamını sürdürebilmesi için çalışırlardı. Hava durumları önceden belirlenir ve trenin yakıtı olan su bu tarihlere göre harcanılırdı. Tren su enerjisi ile çalıştığı için belirlenen yağmur günlerinde döngünün sağlanamaması durumunda tren durur ve içerideki oksijen sistemleri 48 saat içerisinde çökerdi, bu da felaket olarak adlandırılırdı. Dünyanın Sonu olarak isimlendirilen günden sonra hayatta kalabilmiş insanların tek umudu ise yeni nesillerdi. Herkesin ortak amacı koşullar yeniden eski hâline geldiğinde geriye yeni dünyada yaşayabilecek insanlar bırakmaktı.

Tren çalışmaya başladıktan tam 15 yıl sonra Tren ve Hava Hükûmeti'nin Felaket Günü olarak adlandırdıkları o gün gelmişti. Alarmlar çalmaya başladığında insanların tek düşündüğü güvenli vagonlara önce çocuklar olmak üzere sığınmaktı. Bu vagonların hava sistemleri ve yemek kaynakları diğer vagonlara göre daha çok ve korunaklıydı.

Arzu da çevresinde gördüğü birkaç çocuğu alıp hemen güvenli vagona koştu. Birkaç saat içerisinde kapılar kapatıldı ve sayım yapılmaya başladı. 600 koruma vagonundan birindeydi ve tek düşünebildiği 16 yaşındaki oğluydu. İçerisinde bulunduğu vagonda oğlu yoktu. Sayım sonuçları geldiğinde Arzu binlerce çocuk ismi arasında oğlununkini aradı. Son listede oğlunun adı vardı: Mete Soylu. Tek sıkıntı Mete'nin adının trende bulunanlar değil de uçakta olanların arasında yer almasıydı. Hava ve tren ayrımı çok netti. Trende yaşayanlar sıcak veya soğuk grubundan; havada yaşayanlar ise yağmur grubundan olurdu. Sıcaklardan olan Arzu bunu öğrendiğinde çok şaşırdı. Normalde ailesi ne görevindeyse çocuğa da o görev verilirdi. Oğlu trendeki yaşamı boyunca sıcak üzerine eğitim almış, 18 yaşına bastığında göreve gidecekti. Yağmur eğitim süreci ise 18 yıldan fazla sürerdi ve gerçekten çok az kişi yağmur grubu için seçilebilirdi.

Arzu bir yanlışlık olduğunu ve kafasındaki soru işaretlerini kimin giderebileceğini düşünürken aklına kendisiyle aynı vagonda olan Mete'nin öğretmeni Haluk Bey geldi. Haluk Bey'in yanına gidip Mete'nin nerede olduğunu ve bu konu hakkında bir şeyler bilip bilmediğini sordu. Haluk Bey biraz düşünse de sonradan bir iç çekti ve olayların aslını anlatmaya başladı.

Haluk Bey ile yaptığı konuşma sonrasında Arzu sadece şaşkınlık, gurur ve biraz da hüzün içindeydi. Oğlunun, gönüllülerden oluşan bir ekipte yer aldığını ve herhangi bir felaket durumu söz konusu olduğunda yardıma gidebilmek için sıcak dersleri arkasından da yağmur dersleri aldığını ve bunu herkesten bir sır olarak saklayıp sadece trendeki annesi ve onların geleceği olan çocuklar için yaptığını öğrendi. O gece Arzu huzurla uyudu. Uyumadan önceki tek düşüncesi ise bundan sonraki görevinin geleceği yani onunla aynı vagonda uyuyan çocukları hayata hazırlamaktı. Kendisi uyumadan önce korku içinde bakan çocuklara döndü, önce yarın sabah kalktıklarında her şeyin normale döneceğini söyledi sonra hepsinden gözlerini kapatmalarını istedi ve yarını anlatmaya başladı: Koridordan trenin yol aldığı kesite bakıyorsun. Tek tek yapılar, yollar belirdi bile. Henüz sabah soğuk, gökyüzü aydınlanmaya başlamak üzere...

Bir sonraki sabah kalktıklarında güzel haberler geldi. Hava ekibi durumu kontrol altına almıştı. Arzu havaya gurur ve sevgi ile bakarak trendeki görevlerini yerine getirmeye gitti.

Ece KOÇ 10/D

Resimleyen: Asya ARSLAN 11/B

KIŞ

Klasik müzik seven birisi olarak klasiklerin insan ruhunun âdeta gıdası olduğuna inanmaktayım. Bu nedenle dinlenirken, düşünürken ya da aktif bir eylem içerisinde bulunmazken klasik müzik dinlemeyi severim. Ancak bu müziklerden birisi vardır ki benim için daha farklı hissiyatlar uyandırıyor. Bu eser, ünlü keman sanatçısı Vivaldi'nin "Dört Mevsim" eserinin "Kış" konçertosudur. Vivaldi'nin dört mevsimi farklı çağrışımlar yoluyla anlattığı bu eser -doğal olarak- dört konçertodan oluşur. "Kış" konçertosunun bende daha farklı duygular uyandırmasının nedeni ise, genellikle sakinlik, yavaş, rahat gibi kavramlarla tanımlanan kış mevsimini Vivaldi'nin oldukça lirik bir üslupla dile getirmiş olmasıdır. Peki; bu müzikte neler anlatılıyor, nasıl bir anlatım söz konusudur? Biraz da bu konular hakkında konuşalım.

Eserden bahsetmeden önce bu eserlerin bestecisi olan Vivaldi hakkında biraz bilgi vermenin faydalı olacağını düşünüyorum. 17. yy. da Venedik'te doğan virtüöz kemancısı Antonio Vivaldi, "konçertonun babası" şeklinde anılır. 500'ün üzerinde bestelediği konçerto bulunmaktadır. Eserleri arasından "Dört Mevsim" en çok bilinenlerindendir. "Dört Mevsim" içerisinde kullanılan soneler, bu konuyla ilgilenen uzmanlar arasında çeşitli tartışmalara neden olmuştur. Bu tartışmalar ise sonelerin Vivaldi tarafından yazılıp yazılmamış olması hakkında olmuştur. "İlkbahar", "Yaz" ve "Sonbahar" konçertolarının ortalama süresi 10-11 dakika arasında iken "Kış" konçertosu yaklaşık 9 dakika sürmektedir.

Bu temel bilgilerden sonra konçertodan bahsedebiliriz. Üç bölümden oluşan konçertonun ilk ve en çok bilinen bölümü "*Allegro non molto*"nun diğer bölümlere göre daha coşkunun bir havaya sahip olduğunu ilk dinlemenizde fark edeceksiniz. Soneleri incelediğimiz zaman da bu bölümde dondurucu soğuk, ürkütücü rüzgâr ve soğuktan dişleri titreyen insanlar gibi kavramların yer aldığını görmekteyiz. Bu bölümde kışın zorlu ve çetin kısmına bir vurgu yapıldığı yorumunu yapabiliriz. Özellikle değinmek istediğim bir detay da bölümün en hareketli anında kemanın olabildiğince hızlı çalınması ve yüksek ses çıkarmasının, kış mevsiminin "ürkütücü" havasını temsil edebilmek için kullanılmış olmasıdır. İlk başta daha yavaş ancak insanın içinde uyarı sinyallerini tetikleyen bir tonda keman seslerini duyarız ve bir dakikadan biraz daha sonra melodi en hareketli noktasına ulaşır, tıpkı bir kar fırtınası gibi.

İkinci bölüm olan "*Largo*" ise fark edilmesi kolay bir şekilde daha yavaş bir melodiye sahiptir. Açıkçası diğer iki bölüm daha çok hoşuma gitti ancak bu bölümde diğerlerine göre herhangi bir zayıflıktan bahsedemem. Gariptir ki konçertonun bu bölümü, "Kış" adındaki bir klasik müzik eserinden tam da duymayı beklediğim türden tınıları kulağıma fısıldıyor. Ancak bu mevsimin çok daha coşkunun bir şekilde anlatılabildiğini gördüğümde, muhtemelen bu düşüncelerim bir anda değişmiş olabilir. Bu yorumlar dışında söyleyebileceğim bir diğer şey, Vivaldi bu bölümü diğer iki bölümü birbirine bağlayabilmek için oldukça güzel ayarlamasıdır. İkinci bölüm âdeta çeşitli sıradağlar arasındaki bir asma köprü gibi dinleyicinin biraz mola vermesine ve

çevresindeki dağlara bakarak rahatlamasına imkân verir, sonrasında giren üçüncü bölüm ise dinleyicileri bir anda asma köprüden paraşütle atlamaya zorlamış gibi hareketlenir.

Her ne kadar birinci bölüm benim favorim olsa da üçüncü bölüm olan “*Allegro*”daki iniş çıkışlar beni hayrete düşürür. Bu bölümde ilk başlarda ve ortalara doğru daha sakin bir hava hâkimken bir anda keman seslerinin hızlandığını ve bir süre sonra yine eski sakinliğe geri döndüğüne tanık oluruz. Bu eserle ilgili araştırma yaparken bölümlerin sonelerine de baktım ve bu bölümde insanların soğukta kayıp düşmemek için dikkatli oldukları, ancak yine de buzun üstüne düştükleri söylenmiş. Dikkatli yürüyen insanlar sakin kısımları temsil ederken bir anda düşmeleri ve buzun kırılması da bölümün en hızlı kısımlarını temsil eder.

Konçertoyu genel olarak son bir kez daha incelemek gerekirse Vivaldi’nin doğa olaylarını bir enstrümanla bu denli anlatmış olması beni gerçekten etkiledi. Eseri ilk dinlediğimde adının “Kış” olduğunu biliyordum ancak başlığın yanlış yazıldığını ve bunun ya “İlkbahar”ı ya da “Yaz”ı temsil ettiğini düşünmüştüm. Yine de şarkıda temsil edilenleri araştırdıktan sonra her şey oldukça mantıklı geldi. Bu nedenle “Kış” benim için her zaman bir vazgeçilmez olacaktır ve içimi kıpır kıpır eden keman sesleri, açık ara farkla en sevdiğim mevsim olan kışı bir kez daha kulaklarıma haykıracaktır.

Bora YILMAZ 11/D

Resimleyen: Ada Sultan KUŞOĞLU 1/B

MÜZİK VE YEŞEREN UMUTLAR

Fade to Black şarkısı, genç adam Tom'un hayatında büyük bir yere sahipti. Tom, uzun zamandır gitar çalıyordu ve müzik onun için bir tutku hâline gelmişti. Annesi ve babası da onun bu müzik tutkusunu her zaman desteklemişlerdi. Büyüdükçe gitar çalmak onun için sadece bir hobi değil, aynı zamanda bir yaşam stili hâline geldi ve bir müzik grubuyla birlikte çalmaya başladı. Fade to Black ise hiçbir zaman onu hayal kırıklığına uğratmayan bir şarkı olarak kaldı, her dinlediğinde derin bir huzur ve rahatlama duygusu hissediyordu.

Tom, uzun zamandır yeni bir gitar almak için tasarruf yapıyordu fakat hayat, hayallerine karşı ona zorlu bir test sunacaktı. Bir trafik kazası sonrası, el kemiklerindeki yaralanmalar sonucunda Tom'un sağ eli ampute edildi ve o gün Tom vazgeçilmez bir parçasını kaybetti. Bu kayıp Tom'un hayallerini ve umutlarını yok etmeye başladı. Bir daha gitar çalamayacağı düşüncesi onun için hayatın sonu demekti. O güne kadar hiçbir şey hayallerinden daha önemli olmamıştı, ama artık şarkılarla birlikte, onun hayalleri de yok olmuştu. Tom, tedavi sırasında hayatının tamamen değişeceğini bilmekteydi. Gururunu kaybedeceğine ve müzik ile ilgili her şeyi bırakacağına inanmaktaydı ve artık hayata nasıl devam edebileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Ancak güçlü bir iradeye sahip olan Tom, hayatındaki tek tutku olan müziğe geri dönmek için büyük bir mücadele başlattı. Sahip olduğu protez el ile birlikte gitarını çalmaya geri döndü, Fade to Black şarkısı hâlâ hayatında önemli bir yer tutmaktaydı. Ancak, Fade to Black onun için sadece bir şarkı değildi; o, şarkıda gizli olan güzel anlamı ve insana güç veren sözleri açıkça anlıyordu. Tom, şimdi daha fazla motive olmuştu ve kararlıydı. Müziğin gücü sayesinde başarısızlığın eşiğinden dönebilmişti. Bir gün Tom, evinde Greensleeves şarkısını çalmaktayken yeni taşınan komşusu olan Rachel, onun müziğini duydu ve Tom'un yaşamında müziğin ne kadar önemli olduğunu anladı. Rachel, müziğin ona bir şeyler eklediğini ve hayatın zor anlarında bile güçlü ve umutlu olmasına yardımcı olduğunu düşünen biriydi. İkisi de müziğe olan tutkuları sayesinde bağ kurmuşlardı. Çok geçmeden Tom ve Rachel, bir Beethoven konserine gitmek için bir araya geldiler. Salonun girişinde kendilerinden başkası yoktu. İçeri girdikleri anda Beethoven'ın 9'uncu Senfonisi başladı ve kısa sürede her iki taraf da müziğe kapıldı. Son saniyede, şefin bir hareketiyle müzik kesilerek yerini "The Call of Ktulu" isimli şarkıya bıraktı. Ardından Tom'un gitarı da koroya eklenerek müzikte bir kültür karmaşası yarattı.

Müziğin gücü sayesinde, Tom'un hayatı tamamen değişti. Hayatının bir döneminde kaybettiği tüm umutlarını, müzik tekrar canlandırdı. Müziğin gücü ve hayatın önemine dair anlamlı anıları olan Tom, müziğe olan sevgisini koruyarak hayatı boyunca müzikle dolu anıları olması için mücadelesini sürdürdü. Artık müzik onun için daha derin bir anlam taşımaktaydı ve müziğin gücü sayesinde hayatı yeniden rayına girmişti.

Ceren DURSUN 11/C

Resimleyen: M. Emin UÇAN 9/E

ATEŞTEN GÖMLEK ROMANI ÜZERİNE

Millî Mücadele Dönemi'nin ruh hâlini okuyucuya içtenlikle aktarıp okuyucunun sayfalara dalmasıyla kendini güvende hissettiği evinden alıp korku ve belirsizliklerle dolu olan cepheye taşıyan Adivar'ın romanı Ateşten Gömlek, Kurtuluş Savaşı'nı anlatan ilk romandır. Aynı zamanda cephede geçen birden fazla aşk hikâyesini güçlü bir kalemle anlatan Adivar, olayı tüm gerçekliğiyle ele alıp dürüst ve coşkulu bir üslup ile okurların önüne sermiştir. Romanının adına Ateşten Gömlek adını veren Adivar, belki de kendilerini vatanın bağımsızlık mücadelesinin ortasında bulan gençler ve bu gençlerin mücadele sırasında aşkları ve vazifeleri arasındaki çatışmaları anlattığı için romanını bu şekilde adlandırmıştır.

Olayları iki bacağını kaybetmiş ve anılarını hastane yatağında kaleme alan Peyami'nin kaleminden dinliyoruz. Okur olarak Peyami'nin silik bir Hariciye memuru iken tanıdığı bazı insanların "yardımıyla" ateşten gömleği giyişine tanık oluyoruz. Kahramanların onlar olduğunu, kendi hikâyesinin de onların çizdikleri hikâyeye dâhil olmasıyla başladığını söylüyor biz okurlara. Okurun ilgisini çeken bir girişe sahip olan roman, kitabın sonuna kadar okuyucunun dikkatinin dağılmasına izin vermiyor. Bir Türk genci olarak Adivar'ın bu romanını okurken dönemin insanının acısını kalbinizde hissetmemek elde olan bir şey değil. Gerek cephede gördüğümüz vatan savunması esnasında karakterlerin yaşadıkları tarif edilemez acılar, gerek cephe dışı yaşadıkları aşk acıları... Bu roman Kurtuluş Savaşı esnasında yaşanan onca keder ve korkunun, intikam ateşiyle yanıp tutuşan gençlerin hikâyelerini ölümsüzleştirmiştir. Aradan yıllar geçse bile kahramanların içinde bulundukları psikolojiyi ve duyguları okura eksiksiz bir şekilde geçirip Peyami'nin anıları içerisinde gözlerimizi açmamıza yardımcı olan Halide Edip Adivar'ın başarısı her yazarın harcı değildir, bunu başarabilmenin güçlü bir kalem gerektirdiği tüm okurlar tarafından bilinir.

Kitabın sonu ise her okurun kendi yorumunu katıp romanı bitirdikten sonra bile roman üzerine düşünmesini sağlamıştır. Ne de olsa bir romanı bitirmemizin ardından o roman üzerine ne kadar düşünersek o romanın bizim üzerimizde olan etkisini ve gerçek gücünü görebiliriz. Ateşten Gömlek ise bu anlamda kendini göstermiştir, okurun kitabı bitirmesinden sonra bile okurun zihninde yer edinen bir kitaptır. Okurun kitabı hatırlaması için kitaplığından kitabı alıp sayfalarını karıştırmasına gerek kalmaz, Halide Edip Adivar zaten güçlü kalemiyle o sayfaları okuyucunun beynine işlemiştir. Belki de bu yönü romanının bu kadar sevilmesine sebep olmuştur: Aradan ne kadar yıllar geçerse geçsin bizi yanıtlayamadığımız, üzerine düşünüp yorumlayabileceğimiz sorularla bıraktığı için.

Sonuç olarak Halide Edip Adivar'ın yazdığı roman Kurtuluş Savaşı'nda kendine yer edinmiş talihsiz milyonlarca insanın sahip olduğu kahramanlık, aşk veya acı hikâyelerinden yalnızca bir tanesini ele almakta. Adivar, gençliklerini cephede geçirmeye kararlı kişilerin yaşadıkları acıların hikâyesini anlatmış, hikâyeyi okuyanlar ise satırlar arasında kaybolurken kendilerini bir ateşten gömlek giyerken bulmuşlardır.

Zeren ÖVÜL 10/B

Resimleyen Zeynep Mısra TOK 1/B

BİR PAZAR SABAHİ

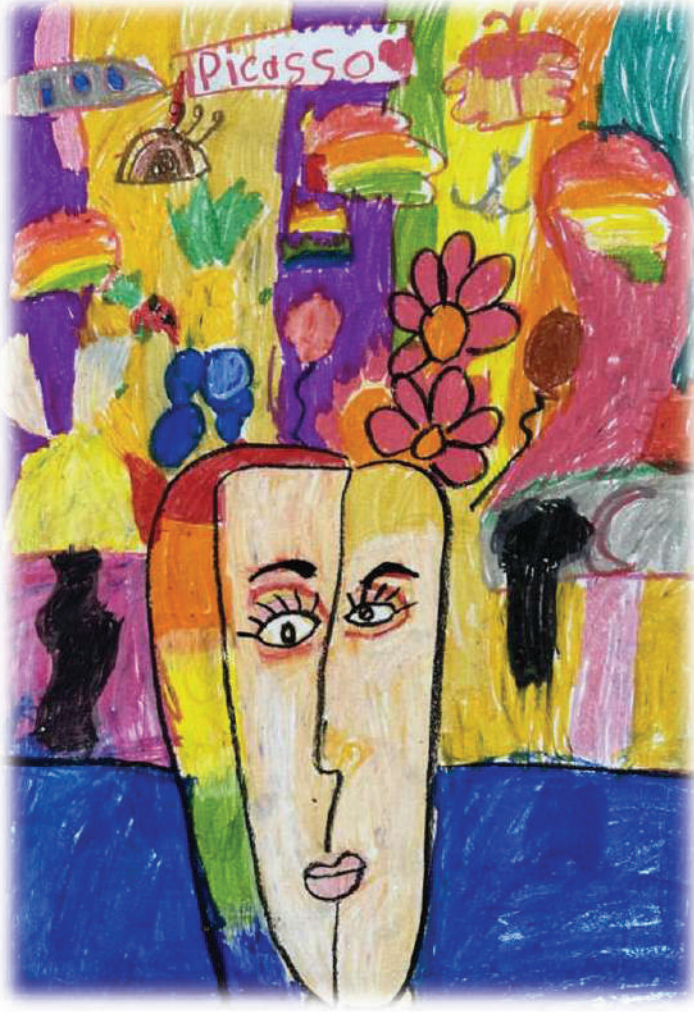
Alarmımın o sinir bozucu sesi beni uyandırdı. Ani bir hareketle telefonuma uzandım ve ekrandaki alarmı kapatma düğmesine bastım. Hiç uyanmak istemiyordum ama ne yazık ki her gün olduğu gibi yapmam gereken şeyler vardı. İstemeyerek de olsa yatağımda doğruldum ve derin bir şekilde iç çekerek ayağa kalktım. Telefonumu yerden alıp ekrana baktım: 09.04.2023 Pazar, 7.00. Kendime alarmımı pazar günü için kapatmadığımdan sinirlendim ve neden pazar günleri alarmımın çaldığını düşünmeden tekrar yatağa girdim. Ne kadar yorgun olsam da uyuyamıyordum ve 15 dakikadan sonra pes ederek mutfağa gittim. Kahvaltı yaptım ve saate baktım: 07.45. Kısa bir sabah yürüyüşü için güzel bir zaman diye düşündüm ve kendimi dışarı attım.

Etrafta kimsecikler yoktu ve normalde açık olan pastaneler ve bakkallar açık değildi. Pazar günü erken saatlerde dışarıya kimsenin çıkmak istememesi normaldi ama dükkânların açık olmaması tuhaftı. Bunun üzerine çok düşünmeden yürümeye başladım ve her zaman gittiğim yoldan gittim. 20 dakika boyunca yürüdüm hiçbir canlının izine rastlamadım, kediler ve köpekler bile yoktu. Etraf çok sessizdi, kendi çıkardığım ses dışında hiçbir ses duyulmuyordu. Kendi başına yeterince rahatlatıcı olan bu sabah yürüyüşümü daha da güzelleştiriyordu sessizlik. Kaldırımlarda yürümeye devam ettim ve insanların olacağını bildiğim, normal şartlarda pazar günleri bile insan trafiği olan yerlere yaklaştım. Şaşırtıcı bir şekilde yine kimsecikler yoktu ortada, sessizlik hâlâ sürüyordu ve hâlâ sokak hayvanlarını bile görmemiştim.

Yürürken bir dükkândan su almayı planladığım için yanımda getirdiğim suyun azaldığını fark ettim. Susuz bir yürüyüş çok da güzel olmayacağı için yavaşça eve dönmeye başladım. Cebimden telefonumu çıkardım ve saate baktım: 8.00. Gerçekten de ne bir insan ne de sokak hayvanı görmeden 15 dakika yürümüştüm. Bu durumun garipliği şimdi canımı sıkmaya başlıyordu. Adımlarımı hızlandırarak evin yolunu tuttum. Yanından geçtiğim her otobüs durağına ve içinde bir kedi olması umuduyla her çöp kutusuna bile bakmaya başladım. Bu durumun saçmalığı beni korkutmaya başladı ve neden hiçbir canlının ortalarda olmadığını düşünmeye başladım. Ne olabilirdi ki? Sokağa çıkma yasağı veya tehlikeli bir salgın belki? En azından sokak hayvanları olmalıydı bir yerde. Ama yoktu, hiçbir canlı yoktu.

Bir anda önümdeki bir binayı fark ettim ve baktıkça korku bütün vücudumu kapladı. Önümdeki bina ben daha 15 dakika önce buradan geçtiğimde yoktu. Bu düşüncenin saçmalığı bir anlığına da olsa beni rahatlatı ama tekrar baktığımda ve düşündüğümde gerçekten de böyle bir binayı burada hiç görmediğimi fark ettim. Paranoya giderek güçleniyordu, düşünceler hızlı bir şekilde gelip gidiyorlardı. Aklımı mı kaçıırıyordum? Gerçekten de bu bina daha önceleri burada var mıydı yoksa? Etrafta bu saçma soruyu soracak kimse de yoktu.

Telefonumu çıkardım ve haritaya girdim. Konumuma haritadan bakarak bulunduğum yerin görüntüsünü açtım. Haritada binanın yerinde kocaman siyah bir karaltı duruyordu. Bir şeylerin

Resimleyen: Defne ALPTEKİN 1/A

yanlış olduğu belliydi. Yaklaştım ve binaya dokundum. Bir anda dokunduğum yerden büyük bir gürültü geldi. Bina cam gibi çatlamaya başladı. Bir anda bütün yapı çatlaklarla doldu ve büyük bir sesle parçalandı. Bina yerinde haritadaki karaltı duruyordu. Daha ne olduğunu anlamadan çatlaklar yere yayılmaya başladı. Hızla etraftaki her şeyi kaplamaya başladı. Görebildiğim her şey çatlaklarla kaplanınca birden her şey kırıldı ve karanlık boşluğa düşmeye başladım.

Alarmımın sesi beni uyandırdı. Etrafıma bakındım ve günün doğduğunu gördüm. Telefonumu aldım ve alarmımı kapattım. Ekranı açma düğmesine bastım: 14.04.2023 Cuma, 07.15.

Deniz ULUIŞIK 11/B

İNTİBAH: SERGÜZEŞT-İ ALİ BEY

Yanlış kişiye duyulan sevdâ sonucu yaşanan maddî ve manevî yıkım ve alt üst olan bir hayat... Usta yazar Namık Kemal'in sürgündeyken yazdığı İntibah gerek etkileyici içeriği gerekse ibretlik nasihatleriyle tüyler ürperten bir roman. Maarif Vekaleti tarafından sansürlenmesi ve adının "Son Pişmanlık" değil de "İntibah: Sergüzeşt-i Ali Bey" olarak değiştirilmesi yüzünden asıl hâlinin günümüze ulaşamamış olmasıyla birlikte kitapta Namık Kemal'in izleri gayet belirgin. Edebiyatımızın ilk edebî romanı olmasının yanı sıra eski edebiyat ile yeni edebiyat arasında köprü görevi gören bu eser, okuyucuya tam anlamıyla üst düzey bir okuma deneyimi yaşıyor.

Bir hayli zeki ve edepli bir delikanlı olan ana karakter Ali Bey'in babasının kaybı üzerine kafasını dağıtmak için Çamlıca'da gezintilere çıkmasıyla okura kapılarını aralayan romanda romantizm akımının etkisi fazlasıyla göze çarpmakta. Öyle ki sayfalar boyunca Çamlıca tasvir ediliyor ve ilkbaharın güzellikleri anlatılıyor. Daha sonra bu gezintilerin birinde Ali Bey'in Mehpeyker ile tanışıp ona sırlıslıkla âşık olması ile olay akışı başlıyor. Kitabın başında da belirtildiği gibi bir şeye heves ettiğinde onun dışında hiçbir şeyle ilgilenmeyen ve bu hevesi uğruna her türlü fedakârlığı göze alan Ali Bey, önceleri kim olduğunu bilmediği bu hafifmeşrep kadına gönlünü kaptırmasıyla hem iş hayatını hem de ailesini ihmal ediyor. Zamanla ahlakını ve düzenini yitiren delikanlı, entrikalarla dolu bir yaşama sürükleniyor lâkin çevresindeki insanların büyük çabalarına karşın geri adım atmıyor. Kısa bir süre sonra gerçeğin tokadını büyük bir darbe ile yemesi sonucu Ali Bey'in sonunda doğruları görmesiyle okur, rahatlıyor ve kitabın adı olan intibahın yani uyanışın sonunda gerçekleştiğini zannediyor. Ancak beklenenin tam aksine asıl olay zinciri burada başlıyor ve düğüm bölümü âdeta bir kördüğümüne dönüşüyor. Güzeller güzeli cariye Dilaşub ve çirkinlik abidesi Abdullah Bey'in olay örgüsüne katılmasıyla şahıs kadrosu da önemli ölçüde genişliyor. Tam da bu bölümde sade ve akıcı anlatımın da etkisiyle okurdaki merak seviyesi zirveye ulaşırken kitabı elden bırakmak daha da güçleşiyor.

Her bölümün başında verilen divan edebiyatından beyitler ile anlatımı zenginleştiren yazar, aynı zamanda Osmanlı kültürü ve dönemin sosyal yaşamıyla da romanın arka fonunu oluşturuyor. Duygusal öğelerin ağır bastığı eserde uzun cümleler ve abartılı ruhani hâller dikkat çekerken gereğinden uzun cümleler de göze batanlar arasında. Zaman zaman tekrara düşen kavramlar okuru sıkmaya yeltense de zevkin kölesi olmak ancak bu kadar iyi anlatılabilirdi. İyilik ve kötülük, ahlak ve ahlaksızlık çatışmasını işleyen sanatçı, romantizm akımının etkisiyle kötü karakterleri tamamen kötü, iyi karakterleri ise tamamen iyi olarak ele almış. Öyle ki Mehpeyker'in bir şeytan gibi betimlenmesinin yanında bir melek olarak okurun karşısına çıkarılan Dilaşub bu çatışmanın en büyük örneği. Aynı zamanda türünün edebiyatımızdaki ilk örneklerinden biri olması dolayısıyla teknik özellikler bakımından kusurlar ve aksaklıklar

barındırmasına rağmen entrika, tesadüf ve iftiralarla sarılmış böylesine yoğun bir anlatımı elde edebilmek, her yiğidin harcı olmasa gerek.

Şaheserin genelde arka planda kalan didaktik yönü, yani okuruna verdiği mesaj ise takdire şayan. Namık Kemal, bu romanı kaleme alırken hedef kitle olarak gençleri belirlemiş ve onlara sevecekleri kişiyi iyi belirlemeleri adına nasihat vermeyi amaçlamış. Kitabın sonunda “Meşhurdur, son pişmanlık fayda vermez.” sözüyle noktayı koyan seçkin yazar, bir kere daha okurun beğenisini kazanmayı başarıyor.

“İnsan, tabiatın ne garip oyuncuğandır.” (s.11) İnsanın düşkünlük hâliyle mücadelesini ve ruhunun çektiği her türlü acıyı detaylıca tasvir eden ve âdeta okuruna da yaşatan bu başyapıtın her sayfasını ayrı bir heyecanla çevirirken sonunu merak etseniz de hiç bitmesin isteyeceksiniz. Kusursuz gibi gözüken bir hayatın hazin sonu hafızanıza kazınacak ve iyilikle kötülüğün çatışıp her ikisinin de mağlup olduğu bu trajik savaş sizi derinden sarsacak. İntibah, içinize işleyen yanılla hayatınız boyunca unutamayacağınız bir okuma tecrübesi olacak.

Çağla DOĞAN 10/C

Resimleyen: Nehir ERGÜNDÜZ 1/A

CİDDEN LÜKS BİR YAŞAM MI?

O normal bir güne uyanmıştı, kendisinin normaline. Hemen yatağından kalktı, sabahlığını giydi ve uykusundayken ona tatlı bir serinlik veren aralık olan camını kapattı. Karnının hafif kazındığını hissetti, saate baktı. Saati tam olarak anlamasa da garip bir şekilde her zamanki kalktığı ve kahvaltı ettiği saat olduğunu anladı. Hemen aşağı indi. Mutfaktan çok güzel kokular geliyordu. Tam da istediği gibi içinde yumurta salatası olan bir sandviç ve muhteşem gözükten akçağaç şuruplu krepler vardı. E tabii her zamanki sıradan ama bir o kadar da çeşitli kahvaltılıklar da eksik değildi. Yanında en sevdiği içecek olan elma çayı da vardı. Evinin görevlileri işini çok iyi yapıyordu, bu kesindi. Güzelce kahvaltısını etti ve karnını doyurdu. Saçlarını ve makyajını yapmak ve dişlerini fırçalamak için evindeki altı banyodan birine çıktı. Kendine bakmak için aynanın karşısına geçti. Her zamanki gibi makyajsız olsa dahi çok güzeldi. Güzelliği yaşadığı yerin standartlarına uygundu. İşe gitmesi gerektiğini fark edince yeni uyanmış olsa bile güzel gözükten saçlarına hafif şekil verdi, makyajını yaptı ve işe gitmek için evden çıktı.

İşe gitmek için evden çıktığında hemen önünde şoförüyle birlikte arabasını gördü, şoförü hemen ona kapısını açtı. Hemen bindi, şoförü de binince hemen işe doğru yola koyuldular. Yolda her şey sıradandı, her zamanki gibi hissettiriyordu. Yine o pastanenin önünden geçti, kokusunu içine çekti ve hiçbir şey hissetmemiş gibi yoluna geri dönmüştü. Sıradan bir gün gibi yine CEO olduğu şirkete vardı. Yeniden saate baktı, saatte mi yoksa kendinde mi sıkıntı vardı? Anlayamıyordu. Yine saati tam olarak anlayamayıp fakat saatin doğru bir zaman dilimini gösterdiğini hissederek şirkete adımını attı. Şirkette hep yoğun olurdu. Dosyalar, katılacağı toplantılar, şirkete gelen yorumlar gibi durumlar onu hep meşgul ederdi. Bundan kendisi keyif alırdı. Yaptığı işi seviyordu, hayatından memnundu. İyi bir maaşı, çevresi ve iyi bir enerjisi vardı. Hayattan keyif almayı biliyordu. Şirkette işleri bitince evine doğru yola koyuldu. Şoförü yine onu almaya gelmişti. Şoförüyle birlikte eve vardı.

Eve vardığında evdeki görevliler onu karşıladı. Bu sahneye alışmıştı, evdeki görevliler yapması gerekenlerden bahsederken kendi kafasında notlar aldı ve akşamını planlamaya başladı. Hemen odasına çıkıp rahat kıyafetler giyindi. Öncesinde karnının acıktığını hissetti, yine saate baktı. Kesinlikle gözlerinde bir sıkıntı vardı. Mutfığa indi, tam istediği anda istediği şeylerin gerçekleşmesi olağanüstüydü. Hemen aklından geçen akşam yemeğini yedi ve işe koyuldu. Şirketten getirdiği dosyaları ve bu dosyaların müşterilerini incelerken yorulduğunu fark etti. Akşam için yaptığı planı uyguladıktan sonra yatmaya hazırlandı ve yatağına gitti. Çok geçmeden uykuya dalmıştı. Uyurken susturamadığı bir ses vardı.

Ah o ses hiç olmasaydı. Yine alarmına uyanmıştı. Keşke uyanmasaydı. Düşündü, uyurken ne de güzeldi. Şu anki hayatından tamamen farklı bir hayattaydı rüyasında. Lüks bir ev, lüks bir iş ve lüks bir hayat... Saate baktı saat her zaman uyandığı, zar zor aldığı uykuyu bölen o saatti; sabahın yedisi. Onun gerçeği buydu işte. Saatin yedisinde uyanıp çok yıpratıcı işine gidip sadece hayatta kalmaya çalışmak. O lüks yaşam ise sadece rüyasıydı.

Elif ŞAHİN 11/C

Resimleyen: İnci ÜNSAL 1/B

YARIM KALAN KİTAPLAR

Sabah erkenden kalkıp işimin yolunu tutmuştum yeniden. Bu tekdüze iş her gün daha da sıkıcı hâle geliyordu. Kütüphaneye vardığım gibi hiç düşünmeden masama yerleşip yeni gelen kitapları numaralandırmaya başlamıştım. Kütüphanede çalışmak ilk başta çok cazip gelmiş olsa da zaman ilerledikçe ne kadar sıkıcı olduğunu fark etmiştim. Tüm görevim bütün gün hiç ses çıkarmadan kitapları yerleştirmek ve insanların kurallara uyduğundan emin olmaktan ibaretti. Gün sona ererken tek düşünebildiğim mesai sonunda sahip olacağım rahatlıktı. Ta ki onu görene kadar...

O, her gün havanın kararmasına yakın tek başına kütüphaneye gelen ve saatlerce en تنها köşelerde oturan kadındı. Daha ilk görüşte onda bir tuhafılık olduğunu sezmiştim. Ne de olsa herkes işten çıktıktan sonra biraz rahatlamak ister değil mi? Kitaplar ve kütüphaneler bir süredir bende son derece kötü çağrışımlar uyandırıyor. Bu yüzden bırakın iş çıkışı gibi önemli ve değerli bir zamanda kitap okumayı, herhangi bir yerde herhangi bir zamanda kitap okumak delilikti resmen delilik! Bu düşüncelerimin bakışlarıma da yansıdığını hissediyordum, her içeri girdiğinde âdeta cezaevinden kaçmış bir suçluymuş gibi süzüyordum onu.

Günler, haftalar geçmişti. O hâlâ her gün gelip bir köşede kitap okuyordu. Kütüphanede geçirdiği zaman sıklaşmıştı. Benim mesaimin bitişinden sonra bile kalıyordu. İlk başta delirmiş olduğunu düşünsem de onu her gün bu saatlerde yalnız kalmaya iten neydi acaba? Arkadaşı mı yoktu? Yoksa insanların sessiz ve huzurlu olarak nitelendirdiği kütüphaneleri gerçek hayattan kaçmak için mi kullanıyordu? Kendimi onun yerine koymaya, nasıl bir hayata sahip olduğunu düşünmeye başlamıştım. Ama umurumda değildi ki! O da sadece diğer insanlar gibi vaktini boşa harcayan biriydi. İşin doğrusu kitaplara olan sevgim ve saygıma rağmen bu duygu ve düşüncelere kapılmış olmama üzüldüm hatta içten içe utanıyordum. Duygusal yaklaşmamalıydım olaya. Fakat her gün kapıdan girişini gördüğüm, raflardan okuyacak bir kitap seçerken izlediğim yalnız bir kadını görmezden gelmek çok güçtü.

Zaman ilerledikçe onun hayatında olup biteni daha da merak etmeye başlamıştım. O gittikten sonra okuduğu kitapları inceliyor hatta bazen ben de okuyordum. Bir süre sonra okuduğu kitapları hep benzer yerlerde bıraktığını fark etmiştim. Çoğu zaman ölüm, ayrılık, acı gibi kavramların yoğun olduğu sayfalarda kitabı geri koyup ayrılıyordu. Bu yüzden okuduğu tüm kitaplar yarım kalıyor, hiçbir kitabın sonunu okuyamıyordu. Belki de yüzleşmek istemediği sorunlardan kaçıyor bu şekilde. Yoksa bir şeylerin sona ermesinden mi korkuyordu? Evet, evet bulmuştum işte! Tek yapmam gereken korkularıyla yüzleşmesini sağlamaktı.

Kütüphaneye onunla giriyor, birlikte çıkıyordum. Yanında olduğumu hissetmesi için oturduğu masaya yakın raflarda oyalanıyordum. Okuduğu ortamın rahat ve huzurlu olması için o gelmeden ışıkları ayarlıyor, etraftaki insanların gürültü yapmadığından emin oluyordum. Bütün

bu uğraşlarıma rağmen bir farklılık gözlemleyememiştim. Bu karanlık yolda birlikte yürüyorduk. Merdivenleri birlikte çıkıyorduk. Konuşacak birine o denli gereksinimi vardı ki. Belki de ona iyi gelecek olan şey konuşmak, içini dökmektir. Onunla konuşmak için bir gün belirleyip ona neler soracağımı kafamda oluşturmıştım. İşte o gün geldi çatı. Aylardır merak ettiğim bir gizem açığa çıkacaktı. Tüm cesaretimi topladım ve yanına gittim. “Neden kitapları hep yarıda bırakıyorsunuz?” sorusunu yönelttim. İnanılmazdı. Günler belki de haftalar önceden planladığım konuşmamda heyecanıma yenik düşmüştüm. Ağzımdan bu basit cümle dökülmüştü sadece.

Beni bir süre süzdükten sonra “Hayatımda acı, yalan, ayrılık gibi yüzleşmesi zor olayları en ağır şekilde tecrübe ettim. İnsanların değişmesini bekledim. İnsanlarda bu aradığımı bulamayınca çareyi kitaplarda bulacağımı umdum.” dedi. Anın etkisiyle donakaldım. Ben kendime gelene kadar çoktan ayrılmıştı bile.

O günden sonra bir daha gelmedi kütüphaneye. Hep bekledim gelmesini, o sessiz köşesine oturup saatlerce okumasını. İçimdeki umut gittikçe azaldı. Aylar, yıllar geçti; benim ise tek istediğim, ben onun yarım bıraktığı kitapların sonunu okurken içeri son bir kez girmesiydi.

Elif KABADAYI 9/E

Resimleyen: Selin SARIKAYA 1/A

YALNIZLIĞIN ÇAĞRISI

Bazen en kalabalık ortamlarda bile tek başımızaymışız gibi hissetmez miyiz? Bize en yakın olan insanlardan bile istemsizce uzaklaşmak belki de kendi kimliğimizi bulmanın en basit yoludur. Peki bunu neden kendimize yapıyoruz hiç düşündünüz mü?

Yeryüzündeki en gerçek şeylerdir bana göre duygular. Çeşitli olaylarla veya sebepsiz yere hissettiklerimiz aslında hayatımızı da şekillendirir. Yalnız olmak çoğu insana göre en acınası durumlardan biridir. Ancak hepimizin kimi zaman herkesten uzaklaşıp yalnız kalmaya ihtiyacı olduğu da inkâr edilemez. Bu kendimizle baş başa kaldığımız süre esnasında yaşantımız, aklımızı kurcalayan şeyler bir film şeridi gibi geçer gözümüzün önünden. Bütün bunlar kendi irademizle mi oluyor yoksa çeşitli nedenlerle mi sorusuna gelirse bana göre ikisi beraber etkili. Durup dururken yalnız kalmak istemez insan. Elbette ortada onu bir noktada üzen bir gerçek vardır. Bu gerçek üzerine gidilmeyip yok edilmediği sürece de kafasında yer etmeye devam edecektir. İşte tam bu noktada kendi benliği yardımına koşar. Üzerinde durup düşünebilmek kolay ve basit bir işlem gibi gözükse de oldukça önemli bir yer tutar kötü hisleri uzaklaştırmada. Yani öncelikle belirli etkenler kişiyi yalnızlığa iter. Sonrasında ise kişinin kendi tercihiyle göre kişi kabuğuna çekilip çekilmeme kararı alır.

Duygu bağlamında kalp ağrısı ve kalp sancısı kulağa anlamsız ve abartı söylemler gibi gelse de sadece yaşayanların anlayabileceği ancak kolay kolay anlatamayacağı duygulardır. Bu kendini ifade edememe durumu belki de duyguların yoğunluğu ve kuvvetlerinin büyüklüğündendir. İşin en ilginç kısmı ise bu ağrıların etkilerinin her zaman kötü şeyler olmamalarıdır. Her şeyin fazlasının tehlikeli olabilmesi gibi duyguların da fazla yoğun olanları da bir o kadar tehlikelidir. En güzel örneği aşırı sevgide doğan kaybetme korkusunda buluruz. Ortada kötü gözükse de bir durum yokken bile kişi kendi kendini üzebilir. Sırf sevdiği kişiyi de üzmemek için bu düşüncelerini kendini kapatarak kendine saklar. Yalnızlığa başvurduğu bu noktada ne yaptığının farkında değildir. Yalnız kalarak bir şeyleri çözebilir ama beraber yalnızlık çekmek kadar etkili olamaz. Beraber yalnız kalma bana göre kişiler arasındaki bağın kopmadan bireyin kendini bulması olup herkesin başvurması gereken bir durumdur.

Kısacası yalnızlık herkes için farklı hissettirse ve sonuçlansa da herkesin ister istemez ihtiyaç duyduğu hayatın bir gerçeğidir. Bazen tanıdık bir yüz veya durum, bazen Evgeny Grinko'dan Field gibi sözsüz bir şarkı bazense hiçlik bizi yalnızlığa itebilir. Esas olan kendimizleyken duygularımızla nasıl başa çıkacağımızı bulmakta gizlidir.

Selen BAL 11/D

Resimleyen: Arin DOĞAN 1/A

NOTALARIN BÜYÜSÜ

İlk kez ilkokul yıllarımdayken karşılaşmıştım notaların büyüyle. Beni bu büyüün içine tutup atan da Chopin'in "Spring Waltz" parçası olmuştı. Henüz o yaşta hazırlandığım bale gösterisinde bu parçayı merkeze koymuşlardı ve ben her provada duya duya daha çok içine çekildiğimi hissetmiş, kendimi kaptırmış, gece gündüz bunu düşünür hâle gelmiştim. Hatırlıyorum da o zamanlar ne büyük hayrete uğrattı beni yan yana dizilmiş bu notalar, gece uyumadan önce bile dur duraksız düşündüm, aklımdan çıkmak bilmezdi.

Derinden girişi, yükselip alçalan nüansları, ilmek ilmek işlenmiş melodi atlamalarıydı belki de aklımı başımdan alan. Ne kadar farklı tonlar kullansa bile sanki özenle bölümlere ayrılmış ve her bir bölümden diğerine geçmeden önce tınılarıyla, yavaşlamalarıyla sanki dinleyicisine bu geçişleri önceden sezdirir ve haber eder gibi gelirdi kulağa. Nitekim bugün de bu özelliğinden kaybettiği gram zerre bulunmamakta. Başta sanırsınız ki tutturduğu iki ritme kapılıp devam edecek ancak dinleyerek geçirdiğiniz her saniye şahit olduğunuz harikalar, beklenmedik ama hiç rahatsız edici olmayan, aksine parçaya renk veren notalarla karşılaşmanızı sağlar. Her dinleyişim bugüne kadar bana aynı duyguları yaşatmakta asla aksamamıştır. Öyle bir atmosfer oluşturur ki kulaklarınızın etrafından başlayarak çevrenizde, bir sürü zıtlığı aynı anda hissedersiniz ama bunlar öyle bir düzene oturtulmuştur ki birbirini tamamlayan unsurlar sanki birbirleri olmadan asla bir bütün gibi görünemeyeceklermiş hissine kaptırır. Kardan bembeyaz örtünün kapladığı çam ormanlarında o katmanları delip geçerek açmış bir kardelene konmuş mavi bir kelebek gibi hissettirir sizi. Kalın tonundan girerek başlarken sanki gökkuşaklarının altından hiçbir tasası yokmuşçasına yavaş yavaş süzülerek uçar ilk önce kelebeği. Daha sonra aşağı yukarı hareketlerle tüm çayı gözlersiniz, parlayan kırağılarla kış çiçekleri, bir yandan bahar kokusu doldurur duyularınızı. Daha sonra aynı yolu geri dönersiniz ama daha ince notalarla daha zarif ve daha tatlı bir telaşla uçarak. Farklı yollara saparsınız sonra daha önce hiç görmediğiniz, nereye çıkacağını bilmediğiniz ama yine de içinde bir güven oluşturan ve sonunda evinize döneceğinizi bildiğiniz yollar... Temkinli kanat hamleleriyle ağır ağır fakat yüzünüzde içten bir tebessümle keşfedersiniz sınırlarınızın dışını. Sonra tekrar zarifçe uçarken hafif yorulduğunuz farkındalığı gelir, kelebek artık kardelenine kavuşmalıdır. Öyle ki küçük, düzensiz ancak tatlı kanat çırpışlarıyla görürsünüz kardeleninizi. Arada yorulup pes edecek gibiyken son bir nefesle sakince konarsınız çiçeğin karlı narin dallarına ve tekrar huzura erersiniz.

Tam da içine kuvvetle çektiği ve tamamen bitirmeden bırakmadığı cennet misali atmosfer yüzünden senelerdir asla kendinden bıktırmayan, kulağa her duyuşumda kendinde yeni şeyler keşfettiren ve belki de beni piyano tuşlarına yönlendiren yüreklendirici etken olmuştı. Hem dinlerken hem çalarken aynı zamanda arkamdaki tüm dünyayı geride bırakarak tasasızlığın telaşıyla yanıp tutuşmamı sağlayarak yüreğimde çok özel ve ayrı bir yere taht kurdu ve içimde

bir yerlerde bundan elli yıl sonra da bu parçaya karşı hislerimin aynı yönde olacağı, asla sıkılmayacağım fikirlerini mühürledi. En önemlisi bana “Müzik budur.” dedirten sınırlı sayıda parçaların başını çekti. Ne zaman bir bulantıdan kaçmak istesem gideceğim yegâne yer, narin kelebeğin karın içinde yuvasına ulaşma öyküsü olur.

Şimal AYDIN 11/B

Resimleyen: Aysu SEVDAN 9/B

KİRALIK KONAK

Yakup Kadri Osmanoğlu'nun basılan ilk romanı olan "Kiralık Konak", Osmanlı Devleti'nin son yıllarında İstanbul'da yaşanan kuşak tartışmalarını, Batılılaşmanın etkisiyle değişen kültürel değerleri ve ülkede yaşanan ekonomik, sosyal, siyasi ve kültürel sıkıntıları irdeleyen bir romandır. Kitabın yazarı Yakup Kadri Karaosmanoğlu, eserlerinde genellikle Tanzimat'tan 1950'lere kadar olan sosyal hayatı ve sosyal hayattaki değişimleri ele alır. "Kiralık Konak" yazarın bireyci sanattan vazgeçtikten sonra yazdığı ilk romandır.

Roman, çoğunlukla İstanbul'un önde gelenlerinden biri olan Naim Efendi'nin konağında geçer. Gelenek ve göreneklerine sıkı sıkıya bağlı olan bu yaşlı adam oldukça titiz, temiz ve sakindir. Konağın sorumluluğu, düzenli ve disiplinli karısı Nefise'nin ölümünden sonra ona kalmıştır. Ancak tembel ve içine kapanık bir kadın olan kızı Sekine Hanım'ın; Batı hayranı, Müslümanlıktan ve Türklükten nefret eden, züppe bir adam olan Servet Bey ile evliliğinden sonra kızının kocası tarafından elinden alınmaya çalışılmıştır. Sekine Hanım ile Servet Bey'in evliliğinden biri kız -Seniha- biri de erkek -Cemil- olmak üzere iki çocuk dünyaya gelmiştir. Bu çocuklar da aynı babaları gibi Batılı tarzda büyütülüp okutulmuştur. Eğlenceye ve modaşa düşkün olan bu çocuklar alafranga hayata bağlı kişilerdir. Cemil'in yakın arkadaşı olan Faik Bey, kibirli biridir. Seniha'nın halasının oğlu olan Hakkı Celis ise Avrupalı hareketleri ile kadınlar tarafından beğenilen bir isimdir.

Günümüzden yaklaşık bir asır önce yazılmasına ve basılmasına rağmen romanda geçen olaylar kendi hayatımızda bile yaşayabileceğimiz türdendir. Buna Seniha, Faik Bey ve Hakkı Celis arasında yaşanan aşk üçgeni, Naim Efendi'nin kızı ve ailesinden uzak kalmasının kendisi üzerindeki etkileri gibi birçok olay örnek gösterilebilir.

Romanda kullanılan tasvirler benzetmelerle canlandırılmış, açık ve sade bir dil kullanılmıştır. Neredeyse her sayfada rastlanabilecek olan deyimler anlatımı güçlendirmiştir: köşeye çekilmek, sapsarı kesilmek, kıpkırmızı kesilmek, küplere binmek, dili tutulmak, taş kesilmek gibi. Kullanılan sözcükler ağırlıklı Türkçe olmakla beraber yabancı kaynaklı sözcüklere de yer verilmiştir. Fransızca söyleyişler, Batı özentisi olan Seniha ve Servet Bey tarafından kullanılmıştır:

"Hanımlar, efendiler, au revoir(Kiralık Konak,2004, s. 27)!"

Romanda kullanılan diyalog ve iç çözümleme tekniği kitabın sürükleyiciliğini ve etkileyiciliğini artırmıştır. Kullanılan dil mekâna ve zamana uygundur.

Yağmur ALKAN 9/D

YALNIZLIKTAN DOSTLUĞA

Alya... Kumral, uzun mu kısa mı karar veremediği saçları rüzgârda savrulurken yeşil mi mavi mi ayırt edilemeyen gözleri saati takip ederken yine kalabalık arkadaş grubu ile buluşmuş; bir kafede oturuyordu. Bu arkadaş grubunun bir kısmı üniversite bir kısmı ise liseden bu yana arkadaştı. Neredeyse hepsinin birbiriyle ortak bir yönü vardı. Kimi aynı iş yerinde haftanın her günü saatlerce birlikte çalışıyor; kimi hafta sonları birlikte sinemaya, tiyatroya gidiyordu. Kısacası buluştukları zaman konuşacak konuları çoktu.

Alya mühendisti ve üniversiteyi bitirir bitirmez güzel bir şirkette işe girmişti. Önümüzdeki ekimde ikinci yılı bitecekti bu şirkette. Okulda edindiği arkadaşları gibi iş yerinde de birçok arkadaşı vardı. Diyeceğim o ki her an çevresinde birileri vardı, kendisini her an bir grup insanın içinde buluyordu. Buna rağmen kendisini onların yanında hep yalnız hissediyordu. Hafta sonu izledikleri filmi, amirlerini, komşularını anlatırken konuşulan şeyler onun bildiği konulardı ama sanki hiç bilmediği şeyler konuşuluyormuş gibi ortama çok yabancı hissediyordu.

Nihayet akşam olmuştu ve herkes dağılmıştı. Alya kendini en mutlu ve rahat hissettiği yere, evine gidiyordu. Alya'nın evi kafeye yakın olduğu için yürüyerek gelmişti, dolayısıyla yürüyerek evine döndü. Alya; mavi, üç katlı bir apartmanın üçüncü katında oturuyordu. Karşı komşusu Neşe Hanım ile hemen hemen aynı saatlerde gelirlerdi eve. Neşe Hanım altmışlı yaşlarında günlerinin çoğunu bir yardım kuruluşunda gönüllü olarak çalışarak geçiren emekli bir öğretmendi. Evi, işi, maddi durumu gayet iyiydi ama içinde çok uzun süredir dolduramadığı bir boşluk vardı. Birçoğumuzun Gölcük Depremi olarak bildiği depremde eşi ve kızını kaybetmişti. Bence Alya ile de bu yüzden bu kadar yakındı. Alya da aynı depremde anne ve babasını kaybetmişti. Neşe Hanım bir annenin kızına davranabileceği kadar yakın davranıyordu Alya'ya.

Alya ile tanışmaları Neşe Hanım'ın apartmana taşınması sırasında olmuştu. Apartmanda asansör olmadığı için Alya kolileri taşımasında Neşe Hanım'a yardım etmişti. Merdivenleri birlikte çıkmışlardı. Konuşacak birisine o denli gereksinimleri vardı ki... Ne kadar gariptir ki o gün birbirini hiç tanımayan iki insan, şu an birbirlerinin ailesi olmuştu.

Neşe Hanım Alya'ya her konuda çok destek oluyordu. Alya'nın işe girmesine de o vesile olmuştu. Kimi zaman akşam yemeğine kimi zamansa kahvaltıya çağırıyordu onu. Alya'nın ona olan desteği ise göz ardı edilemeyecek kadar büyüktü. Alya, Neşe Hanım'ın apartmana taşındığı ilk günlerde onu akşamları yemek yemek ya da sohbet etmek için evine davet ediyordu. Aslında dostluklarının başlamasında Alya'nın etkisi çoktu. Neşe Hanım'ın yaşından dolayı zorlandığı temizlik, market alışverişi gibi konularda da ona oldukça yardımcı oluyordu. Gün geçtikçe ve birbirlerinin hikâyelerini öğrendikçe olan yakınlaşmaları da yadsınamaz tabii.

Alya'yı içinde bulunduğu sosyal ortamdaki yalnızlığından kurtarmıştı Neşe Hanım. Yıllarca arkadaşı olarak gördüğü insanların neredeyse hepsinden daha yakındı ona. Alya, Neşe Hanım'ın acısından uzaklaşmasına yardım etmişti. Hayatındaki zorluklar için ona yardım eli uzatmıştı. Birbirlerinin yaralarını sarmış, birbirlerine can yoldaşı olmuşlardı.

Irmak YENİEL 9/C

Resimleyen: Sare SADAKATLİ 1/B

EYLÜL ROMANI ÜZERİNE

Mehmet Rauf'un kaleme aldığı Eylül adlı roman, Türk tarihine ilk psikolojik roman olarak geçmiştir. 1900 yılında Servet-i Fünun dergisinde yayımlanmaya başlanan *Eylül*, 1901 yılında kitap olarak basılmıştır. Mehmet Rauf, Eylül'ün esasını teşkil eden fikri bu sözleriyle tanımlar:

"... gençliğin akar bir su, esen bir rüzgâr gibi, engellenmesi ve geciktirilmesi mümkün olmayan bir surette uçup gittiğini takdir etmek, eylülde baharın geri gelmesi nasıl imkânsızsa şimdi her şeyin faydasız olduğunu anlamak, ziyan olarak geçen güzel günlerin hasretiyle harap olmak..."

Kitapta ise, "Eylülden daha ne beklenir. Eylül malum ya hüzün ve matem ayıdır." ve "İşte benim eylülüm!" gibi sözlerle romanın adının sebebi vurgulanmıştır.

Bu roman; bulundurduğu karakterlerin ruhsal durumlarını, düşüncelerini, kendilerini psikolojik bir boşlukta hissettiklerinde dile getiremediklerini her yönüyle betimlemiştir. Duygularını ifade etmekte çekinen karakterlerin aklından geçenleri kelimelere dökabilen yazar, çoğu zaman bu karakterlerin duygularını ifade ederken, ustalıkla seçilmiş kelimeleri bir araya getirerek eşsiz betimlemeler ve söylemler ortaya koymuştur. Gerçek aşkın hissettirdiklerini ele alan kitap, konusunu döneminde oldukça revaçta olan yasak aşktan almıştır.

Olaylar, mutlu bir evlilik sahibi olan Süreyya ve Suat'ın yalı tutma hayali üzerine, Suat'ın babasından bir mektup aracılığıyla para istemesiyle başlar. Necip Bey, Suat ile ortak noktalarını buldukça, ona karşı çıkan hislerini engelleyememeye başlar. Fakat Suat evlidir. Bu iki karakterin saklayamadıkları ve engelleyemedikleri duyguların mükemmel betimlemeleriyle ruhsal durumları okuyucuya aktarılır.

Kitapta başta Suat ve Necip olmak üzere karakterlerin söylemek üzere aklından geçirdikleri, çoğu zaman karakterler tarafından dile getirilmiyor. Romanda kullanılan anlatıcı bakış açısı, ilahi bakış açısı olarak kullanılmıştır. Tüm karakterlerin düşündüklerini ve hissettiklerini bu şekilde yazar okuyuculara aktarmıştır.

Kullanılan benzetme, karşılaştırma, örnekleme, alıntı yapma gibi unsurlar romanın sürükleyici olmasına yardımcı olmuştur.

"...yeni bir gelin gibi kızarıp, ..." (Benzetme)

"... yahut Goethe'nin dediği gibi, layık olan kazanır ve kazanamayan layık değildir." (Alıntı Yapma)

"... Gluck, Haydn, Beethoven gibi üstatlardan bahsederek..." (Örnekleme)

"... onun kadar bahtiyar olamayacağını hatırlayarak içi eziliyordu..." (Karşılaştırma)

Romanda iç çözümlleme, diyalog, özetleme, tasvir(benzetme), geriye dönüş, kişi tanıtımı gibi anlatım tekniklerine yer verilmiştir.

“...Küçükten beri elinde büyüdüğü ellilik kadın, kocası öldükten sonra Suat’ın isteğiyle buraya yanına gelmişti.” (Geriye dönüş ve kişi tanıtımı)

“...Saçaklardan kendi giremeyen güneş beyaz, coşkun bir ışıkla burayı, içeriye doğru gittikçe gölgelenen bir parlaklığa boğuyor, denizde dalgaların oyunları ile yansıyan gölgeleri bile bir gümüş beyazlığıyla yıkanarak gizli bir sıcaklık içinde güneşin gülümseyişi ortaya çıkıyordu.” (Betimleme)

“...Süreyya’nın iddiasınca her işte olduğu gibi bunda da babasının hatalı bir seçiminin sonucu olarak kötü bir evlilik yapmış olan kız kardeşi Hacer, evliliğin bu daha ilk senesi olduğu hâlde kocasından soğumuş, aralarında açık bir kayıtsızlık hâkim olmuştu...” (Geriye dönüş ve özetleme)

Dilara DİNÇYÜREK 9/E

Resimleyen: Yağz KARAKUYU 9/B

DÜŞÜNCELER VE MERDİVEN

İnsanlar, akıllarına gelen her şey üzerine saatlerce düşünebilen ve her şey ile bir bağ kurabilen canlılardır. İnsanların düşünceleri aslında hiç bitmeyen bir merdiven gibidir; her bir basamak bir gelişme, her bir adım bir başarıya ya da başarısızlığa olan bir yaklaşma ve yeni bir başlangıç demektir. Örneğin; basamaklar yalnız olsa da bir merdiveni oluştururlar ama etrafına korkuluklar eklendiğinde daha dayanıklı bir merdiven oluştururlar ve etrafa renk saçarlar, işte insanlar da böyledir. Yalnız kaldıklarında konuşacak kişi ararlar ama konuşacak kimse bulamazlar, dediğimizde yanlış bir ifade olur. Çünkü bulabilirler; kendi düşüncelerimizin aralarında oluşan tartışmalardan ortaya çıkan eşi benzeri olmayan bir güzelliştir, aslında sanatçıların bir kısmı da bu şekilde eserlerini ortaya koyarlar. Peki, bir bütün olursak ne olur? Bu sorunun çok basit ve nesnel bir cevabı var. İnsanlar bir bütün olduğunda her kafadan çıkan bir ses ile ortamda bir sürü soru işaretleri oluşturur ama hepimiz biliriz ki bunları tek başımıza cevaplamaya kalktığımızda yeterli ve doğru cevapları bulamayabiliriz. Bu yüzden o gruptaki herkesten yardım alırız işte tam da o sırada ortaya en doğru cevap ortaya çıkar. İnsanlar en çok düşüncelerini boş vakitlerinde kurmazlar. Bana sorarsanız aslında merdivendeyken kurarlar. Hiç aklınızdan merdivenden çıkarken keşke şimdi biri olsa da konuşsam dediğiniz bir an oldu mu? Benim oldu. Bunun sebebi o ana kadar geçirdiğiniz herhangi bir olay ya da soru sizi o kadar etkiledi ki bir başkasının yardımına ihtiyaç hissediyorsunuz. Çünkü sizin o olay ya da soruya karşı ne bir cevap ne de bir çözümünüz var. Bu da bir başkasının düşüncelerine yani onların görüş açılarına ihtiyaç duymanızdan oluyor. Bizler hayat boyu yaptıklarımız sonucu oluşan olaylardan ders çıkararak yaşıyoruz. Elbette herkesin yaşadığı olaylardan ders çıkaramadığını düşündüğü zamanlar oluyor lakin benim bahsettiğim o değil! Benim sizlere söylemek istediğim şey şu: Bizler ders çıkarabilmek için yaptığımız eylemin sebebini ya da sonucunu kendi fikirlerimiz üzerinden yargılıyoruz ve sebebini ya da sonucunu bu şekilde buluyoruz. Eğer bu yargılama şeklimiz sonucunda bir şey değişmiyor ise bizim bu hadiseye karşı yapabildiğimiz tüm yargılamaların yeterli olmadığını fark ettiğimiz an oluyor. Tam o esnada bir merdiven çıkıyor olduğunuzu düşünün, kendinizin biri ile konuşma gereksinimi duyduğunuzu fark edersiniz. Bizler yalnız yaşayabilen varlıklar olabiliriz ama düşüncelerimiz yaptıklarımız ile kısıtlıdır. Bizi birbirinden farklı da kılan bu! Eğer her birey aynı olsaydı bizler bu merdivende yalnız olacaktık. Ne bir soru ne bir düşünce ne de bir konuşma ya da bir konu üzerine tartışma gereksinimi duysak bile bir çaresi olamayacaktı. Bizler birbirimizin farklılıkları ile etrafa renk saçıyoruz bu da bizim bu merdiveni yalnız çıkmadığımızı gösteriyor. Bizler her basmakta hata da yapsak ya da hayatımızda hiç bu kadar doğru bir şey yapmadığımızı da düşünsek aslında hep bir keşke, ya böyle olsaydı, bu doğru olamaz gibi birçok soru işaretleri ile doluyuz. Sosyal varlıklar olmamızın ve o merdiveni çıkarken zorlanmamızın sebebi de bu. Merdivenler düşüncelerimizi yansıtır, düşüncelerimiz ise bizim kararlarımızı yansıtır. Kararlarımız sonucu da hayatlarımız şekillenir. Bu basamakları çıkarken “Kimse benim kadar

zorlanmadı.” gibi düşüncelerimiz var ama bunlar doğru değil! Bizler farklı şeylere karşı dayanıklıyız. Zaten bu da bizim birbirimize baktığımızda birçok cevabımız olmasının sebebidir. Ama onları anlayabilmemiz için bu merdivenleri çıkarken birbirimize her ihtiyaç hissettiğimiz an olanları dinleyip daha sonrasında olayla ilgili duygu ve düşüncelerimizi paylaşmalıyız. Hiç çekinmeden birbirinden farklı insanlara fikirlerini sormalıyız ve bu merdiveni yalnız çıkmadığımızı unutmamalıyız.

Ece Erçil ÖZGENER 9/C

Bilim ve Liderlik Okulu
ÖZEL EGE LİSESİ
Anaokulu | İlkokul | Ortaokul | Lise